

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ
**ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ
ΔΙΑΒΟΛΟΙ**
Κ.Ι.ΖΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Οι δεκατρείς Διάβολοι
Συλλογή διηγημάτων
Κ.Ι.Ζαχόπουλος

Οι δεκατρείς Διάβολοι
Συλλογή διηγημάτων
Κ.Ι.Ζαχόπουλος

Πρώτη ψηφιακή έκδοση: Απρίλιος 2020

Επιμέλεια: Κυριακή Σταυριανίδου
Σχεδιασμός: Χρήστος Γιαννακούλας
Μια έκδοση του Κ.Ι.Ζαχόπουλου

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Ηλία Τσιάρα.

ISBN: 978-618-00-1955-1

Αφιερωμένο στους Έλληνες συγγραφείς, επιμελητές και
μεταφραστές της λογοτεχνίας του Φανταστικού.
Κανείς δεν ξέρει τι διάολο τραβάμε.

Οι δεκατρείς Διάβολοι
Συλλογή διηγημάτων

Η συγκεκριμένη συλλογή αποτελείται από δεκατρία αυτοτελή διηγήματα που ολοκληρώθηκαν το 2016 και παρέμειναν αδημοσίευτα έως σήμερα. Πρωταγωνιστές είναι οι άνθρωποι και οι διάβολοι. Οι μεν, αφελείς, υπερβολικοί, ανόητοι, πονηροί, μικροπρεπείς, μα ταυτόχρονα ευγενικοί, ταλαιπωρημένοι και κατά βάθος καλοπροαίρετοι, βασανίζονται από τους δε. Οι διάβολοι, μάστορες μηχανογράφοι, υφαίνουν δολοπλοκίες και συνομωτούν. Εισβάλλουν απρόσκλητοι στην καθημερινότητα και φέρνουν τους ανθρώπους στα όριά τους. Διάβολοι μικροί σαν πινέζες και λεπτοί σαν φύλλα χαρτιού, χοντροί σαν βαρέλια και ψηλοί ίσαμε το ταβάνι. Όλοι μασκαρεμένοι τριγυρνούν ανάμεσά μας. Κρύβονται στα ντουλάπια της κουζίνας, μέσα σε μπουκάλια, στα υπόγεια των σπιτιών, μέσα σε τράπεζες, στον δρόμο και κυρίως στο μυαλό των ανθρώπων. Κάποιες φορές, βέβαια, οι ισορροπίες κλονίζονται και αυτός ο αόρατος κόσμος των δαιμόνων, μπλέκεται με τον δικό μας.

Περιεχόμενα

Η προέλευσις των λέξεων	7
Ο πόνος είναι ο καλύτερος γιατρός	11
Η μεγάλη ντομάτα	15
Ο δράκος με τις χίλιες ουρές	19
Το Ρόουντ Χάους	23
Το πιο κακό παιδί	27
Χαμένα Αντικείμενα	31
Περί συγγραφής και λοιπών δαιμονίων	35
Η πηγή του κακού	39
Άνοστα πράσινα φαγητά	43
Η κληματαριά	47
Ο διάβολος στο μπουκάλι	51
Ο Τεμπελχανάς	55

Η προέλευσις των λέξεων

Ο κύριος Ανδρέας έστεκε καλά για εξηντάρης. Φορούσε μουστάκι γυριστό και μια κληματαριά περιωπής, σαν παρασόλι φαλάκρας. Γυαλιά για τα μακριά και γυαλιά για τα κοντά πάντοτε κουβαλούσε στην τσέπη. Πού τον έχανες, πού τον έβρισκες, καθότανε στο μικρό καφέ, απέναντι από το σπίτι της χήρας. Και τι χήρα! Έτσι, ο κύριος Ανδρέας ξημεροβραδιαζόταν στο καρεκλί και έπινε καφέδες απανωτούς, για να μπανίζει την ώριμη ομορφιά από απέναντι. Και μια που δεν άνοιξε ποτέ του βιβλίο, σκότωνε την ώρα λύνοντας σταυρόλεξα.

Είχε γίνει πραγματικά καλός. Τώρα μάλιστα που είχε μάθει όλους τους Πέρσες βασιλιάδες από την καλή και την ανάποδη και την πρωτεύουσα της Μογγολίας σε μια λέξη κολλητά, τα σκανδιναβικά έμοιαζαν παιχνιδάκι. Λιμάνι της Λέσβου, μαστιχοπαραγωγός νήσος, το έσχατο ακρωτήριο της Ελλάδος, τα είχε γράψει και ξαναγράψει μέσα στα ίδια ασπρόμαυρα κουτάκια. Με τις βδομάδες, την ξέχασε και τη χήρα και αφιερώθηκε ολόψυχα στο νέο άθλημα.

Κι αν κανείς τα είχε συνδυάσει τα σταυρόλεξα με παραλίες και λαδωμένους κώλους, ο κύριος Ανδρέας τα είχε ψηλά, ως το ταβάνι, σε εκτίμηση. Κι όταν κάτι το κοιτάς επίμονα, αρχίζει να σε παρατηρεί κι εκείνο. Έτσι, διάβαζε ακόμη και τις εκδοτικές πληροφορίες και τα ονόματα των συντακτών και των τυπογραφείων. Όλα φαίνονταν να σχετίζονται. Όχι στη φύση, αλλά στο δια ταύτα.

Ο τάδε εκδότης, Ιωάννης Σημαδούρας και οι συντάκτες, Σάσα Σημαδούρα και Αγγελική Σημαδούρα. Ο δείνα, Γρηγόρης Βολταδούρας, με συντάκτες τη Μαρία Βολταδούρα και την Ελεονόρα Βολταδούρα. Όλα δε τα τυπογραφεία ανήκαν στον κύριο Γουργούρα.

Τοιουτοτρόπως, ο κύριος Ανδρέας τα γύρναγε και τα ξαναγύρναγε και τα 'φερνε βόλτες στον ξύπνιο κι έπειτα και στον ύπνο του. Τα ονόματα χοροπηδούσαν και δεν τον άφηναν ούτε να σκεφτεί. Μόλις έκλεινε τα μάτια, πετάγονταν οι εκδότες και οι συγγραφείς κι έστηναν έναν χορό τεράτων, σαν ταινία τρόμου.

Κάποια μέρα, σήκωσε το ακουστικό και ζήτησε να τον συνδέσει η τηλεφωνήτρια με το τυπογραφείο του κυρίου Γουργούρα.

«Κύριέ μου, τέτοιο τυπογραφείο δεν υπάρχει στη χώρα. Μήπως μπερδεύετε το όνομα με κάποιο άλλο;»

Πήγε και στην εφορία, σε έναν παλιό συμφάνταρο, μπας και βρει τους Σημαδούρες ή τους Βολταδούρες, αλλά τα ονόματα ούτε που υπήρχαν στα κατάστιχα. Το μόνο που βρήκε, ήταν το όνομα του διανομέα που πήγαινε τα τεύχη από περίπτερο σε περίπτερο.

Ο κύριος Ανδρέας πήγε στο γραφείο της εταιρίας. Ένας ψηλόλιγνος άντρας με τεράστια μύτη, με αυτιά σαν κρουασάν και ημίψηλο καπέλο, τον καλοδέχτηκε στο γραφείο. Μα, μόλις άκουσε ποιον έψαχνε, προσπάθησε να τον διώξει ευγενικά και με τρόπο.

«Τι να τα κάνετε εσείς αυτά τα πράγματα; Ολόκληρος κύριος και να ψάχνετε μικρούς εκδότες και περιοδικά τρίτης διαλογής. Πώς να σας στείλω στη γειτονιά που έχουν τα γραφεία της εταιρίας. Ένας κύριος σαν και του λόγου σας, τι δουλειά έχει σε τέτοιες γειτονιές;» Τον ξέβγαλε, όλο τακτ.

Δεν το έβαλε κάτω. Τις επόμενες μέρες, παρακολούθησε τον διανομέα. Την πρώτη φορά τον έχασε, γιατί του ξέφυγε με φορτηγό. Τη δεύτερη ναύλωσε ταξί και το είχε στο περίμενε, ώσπου να δεηθεί και να πιάσει δουλειά ο ασχημοψηλόλιγνος. Τελικά η καταδίωξη ξεκίνησε για να σταματήσει ένα στενό παρακάτω. Ο ταξιτζής σούφρωσε τα μούτρα και έφυγε για καλύτερη κούρσα. Ο διανομέας πάρκαραε το φορτηγό και χάθηκε μέσα στο στενάκι. Ο κύριος Ανδρέας κόντεψε να τρελαθεί. Πού είχε πάει ο τύπος; Φτερά να έβγαζε, τόσο γρήγορα δε θα την κοπανούσε. Δεν πειράζει, σκέφτηκε, κάποτε θα γύριζε να πάρει το φορτηγό και τότε θα έβλεπε, πού ήταν κρυμμένος. Οι ώρες πέρασαν και ο κύριος Ανδρέας αποκοιμήθηκε πίσω από ένα χρόνια εγκαταλελειμμένο αμάξι. Τον ξύπνησε ένα τρίξιμο.

Ο ψηλέας είχε ανοίξει ένα ντουβάρι, λες και ήταν πόρτα σπιτιού και φόρτωσε ένα-ένα από μέσα τα δέματα στο φορτηγό. Ο κύριος Ανδρέας δεν μπορούσε να χωνέψει το παράλογο θέαμα του ορθάνοιχτου τοίχου. Να 'τανε οφθαλμαπάτη της κούρασης, πλάνη της υπερέντασης; Ο διανομέας έφυγε και ο κύριος Ανδρέας πλησίασε τον τοίχο. Ντούρος τοίχος, Μπετόν αρμέ. Κονστραξιόν εξελάνς! Μόνο που αυτός ο τοίχος είχε κάτι το παράταιρο. Δύο κουτάκια άδεια σα σταυρολέξου χαραγμένα στον σοβά και παραδίπλα χαραγμένο ένα μπουκέτο λουλούδια.

Οποιοσδήποτε είχε λύσει δέκα σκανδιναβικά, ήξερε τι του 'λεγε το ντουβάρι. Στη γειτονιά όμως αυτή, δεν υπήρχε ούτε ένας που να 'λυνε σταυρόλεξα.

«Α ρε ψηλέα χαμένε», είπε ο κύριος Ανδρέας, «τι κρύβεις πίσω από 'δω;» Έβγαλε το μολυβάκι με την καλοξυμένη μύτη και έγραψε ΙΑ μέσα στα κουτάκια. Κρρρ, έκανε ο τοίχος και άνοιξε με μιας. Ο κύριος Ανδρέας δίστασε μια στιγμή, αλλά μετά μπήκε θριαμβευτικά στο άγνωστο δωμάτιο. Μόνο που δεν υπήρχε δωμάτιο.

Ένα υγρό τούνελ, σα λαξεμένο σε βράχο, κατέβαινε τόσο βαθειά που δεν μπορούσε να περιγράψει πόσο. Αργά-αργά και με τρόπο, ακουμπώντας τα τοιχώματα και σέρνοντας τα λουστρίνια, έφτασε στον πάτο. Εκεί είχε μια λάμπα θυέλλης και καρότσια γεμάτα σταυρόλεξα. Πριν προλάβει να πει κύμινο, βήματα ακούστηκαν από ένα βαθύτερο τούνελ. Πανικοβλήθηκε. Άμα τον έπιαναν, τι θα του έκαναν; Αυτοί ήταν σίγουρα εγκληματίες. Μια σπείρα κακοποιών στοιχείων, ένα τσούρμο παλιανθρώπων.

Τελικά, έδωσε έναν νεανικό πήδο και κρύφτηκε μέσα στο καρότσι με τα σταυρόλεξα. Κάποιος άρχισε να τον σέρνει. «Ντουμ. Μπαμπαντούν. Σημαδούρ και Βολταδούρ!» τραγουδούσε ο παράφρονος κουβαλητής.

Ο κύριος Ανδρέας δεν μπορούσε να δει πως ο κουβαλητής ήταν τεράστιος, ίσαμε το ταβάνι και είχε κέρατα και μύτη σα μελτζάνα και αυτιά σαν κρουασάν. Κρυμμένος μέσα στις λέξεις, συρμένος από τον διάβολο τον ίδιο, κάποτε έφτασε στον πάτο του τούνελ.

«Ααα! Καλώς τον Γουργούρ! Άσε το καρτσάκι εδώ και άντε να ανάψεις τα καζάνια, όσο εγώ θα μαγειρεύω τις λέξεις».

Ο κύριος Ανδρέας προσπαθούσε να ανοίξει στο σωρό από τα σταυρόλεξα μια τρυπούλα, ίσαμε τη μύτη της βελόνας. Όπου και αν βρισκόταν, είχε κι άλλο κόσμο πέρα από τον Γουργούρ, τον κουβαλητή.

«Σημαδούρ, ξεχώρισες τις δύσκολες από τις εύκολες λέξεις;» ακούστηκε μια σπιρτόζα φωνή.

«Ναι, αγαπητέ μου Βολταδούρ. Τις ξεχώρισα και έβαλα και μερικές εντελώς παράλογες. Χαχαχα! Μουάχαχα!» Κόντεψε να τρελαθεί από την έκπληξη ο κυρ-Ανδρέας σαν έριξε ένα βλέφαρο στους σταυρολεξοποιούς.

Ο ένας ήταν κοντός και τριχωτός σαν μπασμένη μαϊμού και ο άλλος ένας ψηλοκρεμαστός που κολυπούσε στα κουρέλια του, σα κουστούμι γίγαντα σε ξύλινο καλόγερο. Κι οι δυο τους είχανε κέρατα και μύτες σα μελτζάνες και αυτιά σαν κρουασάν.

«Αγαπητέ μου Σημαδούρ, θα έλεγα πως δεν υπάρχει πιο ευχάριστο βασανιστήριο από αυτό των χαμένων λέξεων!» έκρωζε ο ένας δαίμων.

«Οι άνθρωποι από τότε που περπάτησαν στα δυο, δεν ξανάπεσαν σε μεγαλύτερη παγίδα από αυτήν των σταυρόλεξων!» πρόσθετε ο άλλος.

«Ο καλύτερος τρόπος, να τους σπαταλούμε τον λιγοστό τους χρόνο!

Χαρχαρχαρ!» ξεφώνισαν σε χορωδία.

«Πόση απόλαυση μπορούμε να πάρουμε από τον κόπο και τα νεύρα τους σα σπάνε το κεφάλι να βρούνε μια ανοησία που σκαρφιστήκαμε;»

Οι σταυρολεξοποιοί χάραζαν με τα νύχια πάνω σε πέτρες τον ένα γρίφο μετά τον άλλο, γελούσαν, ξύνονταν, χοροπηδούσαν και αφόδευαν.

Ο κύριος Ανδρέας ζαλισμένος και φοβισμένος από τα δαιμόνια, άρχισε να παραμιλά.

«Ναβουχοδονόσωρ. Κέα ή Τζια. Αττίκ. Αϊντάχο».

Ο κοντοπίθαρος, νομίζοντας πως η φωνή ήταν του έτερου διαβόλου, έριξε μια κλοτσιά στον ψηλοκρεμαστό.

«Τι Αττίκ και Αϊντάχο;» Ο άλλος τσατίστηκε.

«Αττίκ και Αϊντάχο στα μούτρα σου, ρε χέστη!»

Οι διάολοι είχαν αφήσει τις ευγένειες κατά μέρος. Ο μπασμένος, μάλιστα, έπιασε μια πέτρα και την έσπασε πάνω στον αγαπητό του ψηλό.

«Έχω βαρεθεί τις ανοησίες σου! Τον Αττίκ και το Αϊντάχο, τα βάλουμε ήδη είκοσι φορές σε δυο τεύχη. Αφού ξέρεις πως αν τα βρίσκουν εύκολα, πάει η απόλαυσή μας!»

Οι δαίμονες πιάστηκαν στα χέρια. Ταπ, ταπ, ταπ, ήρθε και ο Γουργούρ κι άναψε για τα καλά ο καυγάς. Ενώ οι διάβολοι σκοτώνονταν στο ξύλο, ο κύριος Ανδρέας ξεγλίστρησε από το καροτσάκι με τα παλιά σταυρόλεξα και μισότρελος, άφησε πίσω το άντρο των δαιμόνων. Οι διάολοι φαίνεται πως τον μυρίστηκαν, γιατί έκοψαν τον καυγά και άρχισαν να τρέχουν στο κατόπι του κουτροβαλώντας και χτυπώντας από τοίχο σε τοίχο. «Ανόητοι! Ανόητοι! Τόση ώρα μας παρακολουθούσε ένας άνθρωπος! Πιάστε τον. Αρπάξτε τουλάχιστον ένα κομμάτι από το χέρι ή από το πόδι του, να το κάνουμε σούπα με καρότα!»

Έτρεξε σαν έφηβος στο τούνελ και βγήκε στη γειτονιά φωνάζοντας υστερικά. Μια κυρία από το πάνω μπαλκόνι τaráχτηκε και της έπεσε ένα μανταλάκι. Ο κύριος Ανδρέας κλείστηκε στο σπίτι για μια εβδομάδα. Ξεμύτισε μόνο όταν πια είχε ηρεμήσει. Το γραφείο του διανομέα είχε κλείσει και νοικιαζόταν ξανά. Το ντουβάρι δεν είχε ίχνος από σταυρόλεξο και ο τοίχος δεν κουνιόταν ρούπι. Τελικά, κάλμαρε. Χαμογέλασε και είπε πως όλα οφείλονταν στην κούραση και στο άγχος. Άρχισε να πηγαίνει ξανά στο μικρό καφέ απέναντι από το σπίτι της χήρας. Χτένιζε την κληματαριά, λάδωνε το μουστάκι και καθόταν στο τραπέζι παρέα με ένα βιβλίο που 'χε τις λέξεις στη θέση τους.

Ο πόνος είναι ο καλύτερος γιατρός

Το Βαριούδι ήταν ένα μικρό χωριό της Ηπείρου, λίγο μεγαλύτερο από κάστανο. Έστεκε γαντζωμένο σ' ένα βράχο, όπως κρέμεται ένας κακότυχος ορειβάτης από μικρό κλαδάκι στον γκρεμό. Είχε έναν καφενέ με δυο παράθυρα μικρά σαν φινιστρίνια και ένα παντοπωλείο που άδειαζε στα μέσα του μήνα. Οι κάτοικοι δεν ήταν πιο ψηλοί από ένα μπόι, μα έθρεφαν μύστακες καργαριστούς και μάγικους. Οι γυναίκες ήταν κυρίως γριές. Με μουστάκια. Όλοι όμως μαζεύτηκαν στην πλατεία, για να πουν το καλωσόρισες στο γιατρό που θα 'ρχόταν στο χωριό ν' ανοίξει γραφείο και να τους κάνει καλά. Περίμεναν και οι ώρες περνούσαν. Οι σκύλοι κυνήγαγαν τα γατιά και σβαρνίζονταν ένα κουβάρι σηκώνοντας σκόνη και κακό.

«Χιπ! Χιπ!» έκανε ένας χωρικός και τα 'διωξε στην μπάντα.

Λίγο πριν πέσει ο ήλιος, φάνηκε στη στράτα ένας άντρας με μπόγους. Όλο το χωριό έσπευσε να τον προϋπαντήσει. Ένας αρχοντάνθρωπος με ριγέ σακάκι και καλοραμμένο πανταλόνι. Μακρυμάλλης στα πλάγια και φαλακρός σαν δόντι στο κέντρο, συμπλήρωνε την ενδιαφέρουσα κόμη με ένα λεπτό μουστάκι και γυαλιά πρωτευουσιάνικα. Ήταν όμως ξυπόλητος.

«Ποιος τα ξέρει τα χούγια των μορφωμένων;» θα σκέφτηκαν οι κάτοικοι.

«Καλώς τον γιατρό!»

«Καλώς μας έφτασες, γιατρέ!»

«Ο Θεός να σ' έχει καλά!»

Τέτοια κι άλλα φώναζαν οι χωρικοί και ο γιατρός έδινε το χέρι σε όλο το χωριό.

«Καλώς σας βρήκα! Δόκτωρ Ευγένιος. Σπουδάσας εις τη Χαϊδελβέργην της Βάδης και της Βυρτεμβέργης!» έλεγε και ξανάλεγε ο γιατρός υποκλινόμενος

στους άντρες και φιλώντας τα χέρια των γυναικών.

«Μόνο, αγαπητοί, να μου δείξετε το ιατρείον», είπε ευγενικά και όλο το χωριό σαν μικρή παρέλαση τον πήγε στον παλιό φούρνο.

«Ω! Μα είναι πράγματι υπέροχον και χαριτωμένον!» έκανε ο γιατρός και χώθηκε μέσα. Έβγαλε μόνο το ευγενικό κεφάλι του για να συμπληρώσει:

«Από αύριο δεχόμεθα επισκέψεις. Σήμερα κούρα και ξεκούρα!»

Οι γέροι κι οι γριές σφηνώθηκαν για να δουν από τα κλειστά παντζούρια τις ετοιμασίες του γιατρού, αλλά γρήγορα οι πονεμένες μέσες απ' τα χωράφια και τα τσακισμένα γόνατα απ' τη βοσκή, τους έστειλαν για καφέ και κουβέντα κάτω από το πλατάνι.

«Βρε, είδες τι γιατρός μας ήρθε στο χωριό!» έλεγε ο ένας. «Αμ, δεν είδα! Σκέτος τζέντελμεν», έλεγε ο άλλος και τραβούσε μια ρουφηξιά τσιγάρο και καφέ.

Οι γυναίκες, νέες και γριές, κλείστηκαν στα σπίτια, στολίστηκαν και παρφουμαρίστηκαν, κοιτάχτηκαν στον καθρέφτη και μακάρισαν την τύχη τους, να τους κάτσει γαμπρός με πτυχίο και ιατρείο. Μια γραία, μάλιστα, κόντυνε και τη φούστα δυο σπιθαμές. Η επόμενη μέρα ξημέρωσε με το χωριό φορμαρισμένο σε ουρά έξω από το ιατρείο. Ο γιατρός, χαμογελαστός και καλοδιάθετος, άνοιξε την πόρτα και δέχτηκε ξέχωρα τον κάθε ασθενή. Τους εξέτασε με περίσσια προσοχή και περιποίηση και όλο έλεγε:

«Σαφώς. Σαφώς. Τυπική περίπτωση σφιγμένου εντέρου. Παραλλάξ, η απάντηση στο πρόβλημά σας, αγαπητέ. Μια κούτα Παραλλάξ».

Μπήκε και η γραία με το μισοφόρι και ο γιατρός έλαμψε.

«Κυρία μου! Ωραία μου κυρία! Από τι πάσχετε;» ρώτησε ξύνοντας το πηγούνι.

«Έχω έναν πόνο εδώ κι εδώ κι εδώ, γιατρέ μου. Πονάω παντού!» είπε η γραία, χαρούμενη που ο γιατρός εξέτασε ενδελεχώς κάθε σπιθαμή της σουφρωμένης σάρκας. «Κυρία μου, η μόνη θεραπεία είναι η επιμονή στο Παραλλάξ. Μια κούτα την ημέρα θα σας αποκαθλώσει από το κρεβάτι του πόνου».

Έτσι, η γριά έφυγε χαρούμενη για το σπίτι και κατέβασε με τη μια την κούτα με τα μικρά χαπάκια. Το ίδιο έκανε και το υπόλοιπο χωριό.

Το απόγευμα έφτασε με πόνους και το βράδυ με τρεχάλα στις τουαλέτες που' χαν στις αυλές. Αναστέναξε όλο το Βαριούδι εκείνη τη νύχτα.

«Βρε κάτι θα ξέρει ο γιατρός καλύτερα από 'μας», έλεγε ο καφετζής κοιτώντας πού και πού αν ο δρόμος για την τουαλέτα ήταν ελεύθερος από εμπόδια.

«Ε ναι! Έτσι θα' ναι για να το λέει ο γιατρός. Στο κάτω-κάτω της γραφής σήμερα νιώθω ελαφρύς και έτοιμος να πάω στα ζώα», είπε ο βοσκός και ξεκίνησε για τη στάνη.

Ο ΠΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Την επομένη, το χωριό έκανε ουρά πάλι έξω από το γιατρείο.

«Καλημέρα! Καλημέρα!» είπε ο γιατρός και δέχτηκε τον πρώτο ασθενή.

Όλοι τους μοιάζαν κατάκοποι και κομμένοι, θαρρείς και τρέξανε μέχρι την πρωτεύουσα και πάλι πίσω. Η γραία ήρθε τη φορά αυτή με τη ρόμπα. Ο γιατρός βεβαίωσε τους ασθενείς πως το φάρμακο ενέργησε κατά πως έπρεπε. Είπε ακόμη πως η πιο κρίσιμη ήταν η επόμενη δόση, που θα τους έδινε φτερά και που θα τους έπαιρνε τα χρόνια και τους κόπους από τις κουρασμένες ράχες.

Όλο το χωριό πήρε ξανά από ένα κουτάκι Παραλλάξ και όλο το χωριό πέρασε ακόμη μια νύχτα γεμάτη ντροπή. Άρχισαν να τους τελειώνουν και τα καθαρά ρούχα και έτσι πήγαν όπως-όπως πάλι στο γιατρείο. Ο γιατρός περιχαρής τους υποδέχτηκε με χαμόγελο φαρδύ σαν φέτα πεπονιού. «Βρε, καλώς τους! Από ό,τι βλέπω η αγωγή κάνει θαύματα! Όλοι σας φαίνεστε είκοσι χρόνια νεότεροι. Μα τον Θεό, τέτοια επιτυχία δεν ξανάδα! Απίστευτον! Πράγματι απίστευτον! Σε καμία των περιπτώσεων δεν πρέπει να κόψετε το φάρμακο τώρα που έχουμε αποτελέσματα!» είπε ο γιατρός και φόρτωσε τους χωριανούς με κουτάκια Παραλλάξ.

Οι χωρικοί σίγουροι για τα λόγια του γιατρού, βγάλανε φτερά και ένωσαν νέοι κι ως είχανε πατήσει τα ογδόντα. Οι άντρες περπατούσαν περήφανοι σαν τράγοι και οι γριές καμαρωτές σαν γαλοπούλες. Όλοι όμως κρυφόςφιγγαν τις κοιλιές και λοξοκοιτούσαν την κοντινότερη τουαλέτα. Ο γιατρός εξέτασε όλο το χωριό και απόρησε σαν δεν ξανάδε τη γραία με το μισοφόρι. Κάποιος του είπε πως δεν είχε ξεμυτίσει από το σπίτι της, μη τυχόν και την έπιανε ο κοφτερός στη στράτα.

Το χωριό αναστέναξε ξανά υπό την επήρεια του Παραλλάξ. Δόντια σφίγγονταν, πρόσωπα κοκκίνιζαν, βρισιές ακούγονταν από παντού.

«Βρε διάολε, τι μας έκανες! Αμάν-αμάν, χάνομαι. Πεθαίνω!» φώναζε η μια τουαλέτα.

«Παναγιά μου, βοήθα με! Ούτε ανάσα δεν μπορώ να πάρω», άκουγες από την άλλη.

«Ωιμέ!» έπιανε τ' αυτί σου τη γραία μέσα από το σπίτι.

Την άλλη μέρα το χωριό ήταν έρημο. Οι κάτοικοι χωμένοι στα σπίτια και τα ζώα νηστικά στους στάβλους. Ο καφενές άδειος ακόμη κι απ' τον καφετζή, που ακόμη αναθεμάτιζε την ώρα και τη στιγμή που έμπλεξε τα Παραλλάξ με δυο λίτρα γκαζόζα.

Ο γιατρός βγήκε από το γιατρείο, περπάτησε χορευτά μέχρι τον καφενέ, έφτιαξε μόνος του καφέ και κάθισε κάτω από το πλατάνι. Χαμογέλασε, έξυσε τη φαλάκρα και ρούφηξε μια γουλιά. Κιχ δεν άκουγες από το χωριό. Καναδυό τζιτζικες φώναζαν, οι κότες κακάριζαν και οι πόνοι συνεχίζονταν. Περπάτησε μέσα στο χωριό και έστηνε αυτί έξω από τις αυλές, ακούγοντας

τους πόνους των χωριανών. Κοντοστεκόταν μπρος από κάθε σπίτι και γελούσε μαζί με τα μουστάκια του. Μέχρι τη νύχτα θαύμαζε και καμάρωνε για το κατόρθωμα του! Μετά πήρε τον δρόμο για το γιατρείο και ετοίμασε άλλη μια στοίβα Παραλλάξ για το πρωί.

Καθώς έμπαινε στο γιατρείο, άκουσε μια φωνή από το βουνό.

«Χωριανοί! Χωριανοί! Αλίμονο μας!» φώναζε ο βοσκός καθώς κατέβαινε τη ράχη.

«Ο γιατρός! Βρήκα τον γιατρό σ' ένα χαντάκι! Αυτός που μας ήρθε είναι ψεύτης! Ο αληθινός είναι στο χαντάκι!» Οι χωριανοί ξεμύτισαν από τα αποχωρητήρια, καθώς ο βοσκός κόντευε όλο και παραπάνω.

«Τον βρήκα ψόφιο στο χαντάκι. Ήταν γυμνός και φορούσε μόνο τα παπούτσια!» φώναζε ο βοσκός στους δρόμους.

Οι άτυχοι ασθενείς -σαν ορδή από καταπονημένους κουρελήδες- βγήκαν οργισμένοι στην πλατεία και ο βοσκός έσπασε την πόρτα του γιατρείου. Πάνω στο γραφείο βρήκαν τα ρούχα του γιατρού, ένα ψεύτικο μουστάκι, μια περούκα και ένα ραβασάκι. Το έδωσαν αμέσως στον καφετζή που ήξερε καναδυό γράμματα.

«Ο πό-νος εί-ναι ο καλύ-τερος γι-α-τρός!» συλλάβισε περήφανος ο καφετζής και το χωριό, θυμωμένο που το εξαπάτησαν, βγήκε στους δρόμους με τσεκούρια και τσάπες να κυνηγήσει τον ψευτογιατρό. Έψαξαν εδώ, έψαξαν εκεί, μα πουθενά ο γιατρός. Στο τέλος μαζεύτηκαν ξανά στα σπίτια και χώθηκαν νικημένοι στις τουαλέτες, για να πολεμήσουν μια τελευταία νύχτα με το Παραλλάξ. Λίγα χιλιόμετρα παραπέρα, κάτω από το γεμάτο φεγγάρι, ένας διάολος γυμνός σαν πίθηκος, καβάλα σε ένα γαϊδούρι, κατέβαινε το βουνό. Πιλαλούσε ο γάιδαρος και ο διάολος τσίριζε και κατουριόταν από τα γέλια καθώς σκορπούσε αριστερά και δεξιά χάπια, σύριγγες και συνταγές.

Η μεγάλη ντομάτα

Ενας κύριος πιο κοντός από σκαμπό και χοντρός σαν βαρέλι μπήκε ασθμαίνοντας στο γραφείο επιχορηγήσεων. Φορούσε καπέλο σαν αυγό και ήταν μουσάτος μέχρι και στη μύτη.

«Καλημέρα σας, κύριε! Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;» είπε ο υπάλληλος.

«Ξέρετε... Γκουχ! Γκουχ! -έσιαξε τη φωνή- ήρθα για μια επιχορήγηση» είπε σοβαρά και ανακάθισε.

«Πείτε μου, λοιπόν, τι επιχείρηση σκέφτεστε να ξεκινήσετε;» ρώτησε ο υπάλληλος.

«Να! Σκεφτόμουν να στήσω μια επιχείρηση που να δραστηριοποιείται στην καλλιέργεια μεταλλαγμένων λαχανικών!» είπε ο κοντός.

«Τι λέτε, κύριέ μου! Αυτό απαγορεύεται», απάντησε ο υπάλληλος.

«Ε, και τι να κάνω τότε;» ξαναρώτησε.

«Γιατί δεν ξεκινάτε καλλιέργεια βιολογικών προϊόντων;» είπε ο υπάλληλος.

«Και αυτά δηλαδή αρέσουν στους ανθρώπους;» απόρησε ο κοντός και σκούπισε τις μύξες που άρχισαν να τρέχουν στα γένια.

«Βεβαίως, κύριε! Είναι η τελευταία λέξη της μόδας! Ένα λεπτό να ετοιμάσω τα χαρτιά και σε λίγες μέρες είστε έτοιμος να ξεκινήσετε», πρόσθεσε ο υπάλληλος και άρχισε να γράφει.

Του κοντού τού 'τρεξαν τα σάλια. Πήρε τελικά έναν πάκο χαρτιά και έτρεξε σαν τον άνεμο για να χωθεί σε ένα υπόγειο μερικά τετράγωνα παρακάτω.

Έσκισε τα ρούχα, πέταξε το καπέλο και έβγαλε το ψεύτικο μούσι.

«Μάγκες! Έχουμε δουλειά!»

Ξαφνικά από το πουθενά, εμφανίστηκαν δεκάδες διάολοι, γυμνοί σαν δελφίνια, βρωμεροί σαν σκουπιδοτενεκέδες και πιο χαρούμενοι από κλόουν

σε ζαχαροπλαστείο. Κατέβηκαν δώδεκα ορόφους μέσα στη γη, για να βρεθούν σε ένα τεράστιο υπόγειο χωράφι. Ένας διάολος κρεμόταν από το ψηλό ταβάνι και βάζοντας πού και πού φωτιά στον κώλο του, έφεγγε σαν μικρός ήλιος. Ο αρχηγός χτύπησε παλαμάκια και όλοι σώπασαν.

«Ακούστε, διάολοι! Οι άνθρωποι τώρα γουστάρουν τα βιολογικά και αυτό ακριβώς θα τους δώσουμε. Οι ειδικές ορμόνες και τα φάρμακα θα τα μεγαλώνουν σε λίγες ώρες και θα τα κάνουν ιδιαίτερα εθιστικά. Τώρα όμως πιάστε δουλειά, γιατί το μαγαζί ανοίγει σε λίγες μέρες!»

Μαζί ξεκίνησε και το προμοτάρισμα. Μασκαρεμένοι διάβολοι με πλακάτ και ντουντούκες κατέκλεισαν την πόλη.

«Γιατί να τρώτε χημικά και μεταλλαγμένα, όταν στη γειτονιά σας έχετε βιολογικά λαχανικά και φρούτα;» φώναζε ο ένας.

«Τέλος στα λαχανικά και φρούτα από τον κήπο του παππού και της γιαγιάς στο χωριό! Τώρα βιολογικά από την πόλη σας!» τσίριζε ο άλλος.

Πίσω στο υπόγειο χωράφι, ο αρχιδιάολος επέβλεπε τις εργασίες. Ένας διαολάκος, λίγο μεγαλύτερος από καρπούζι και πιο στραβός από τον πύργο της Πίζας, έμπηγε βελόνες με ορούς στα λαχανικά και τα φρούτα. Αυτά σε λίγες ώρες γινόταν μεγάλα και στρουμπουλά. Γυάλιζαν στο φως σαν λαμπιόνια και από γεύση δε συγκρίνονταν με τίποτα! Ένα μικρό ασανσέρι ανεβοκατέβαινε, κουβαλώντας φρούτα στο μαγαζί που είχαν ανοίξει ένα σωρό ορόφους παραπάνω. Διάολοι ήταν ντυμένοι σαν άντρες και γυναίκες. Μερικοί κάθονταν στα ταμεία και άλλοι παρίσταναν τους ευχαριστημένους πελάτες. Και επειδή, όπως είναι γνωστό, ο κόσμος φέρνει κόσμο, το μαγαζί δεν άργησε να φισκάρει.

Στο υπόγειο, όμως, μια ντομάτα συνέχισε να φουσκώνει.

Χαμός στο μαγαζί με τα βιολογικά προϊόντα! Αγόρια με τα ακουστικά στα αυτιά κάθονταν στους πάγκους με τους φορητούς τους υπολογιστές και απολάμβαναν χυμούς αβοκάντο. Κυρίες πάρκαραν το τζιπ στο πεζοδρόμιο και ψώνιζαν ενθουσιασμένες φασολάκια. Όποιος ερχόταν μια φορά, ερχόταν και δεύτερη και τρίτη και πάει λέγοντας. Τα ταμεία φουσκωναν και οι διάολοι στο τέλος άρχισαν να σκουπίζονται με τα χαρτονομίσματα και να καταπίνουν τα κέρματα για να κάνουν χώρο. Ο αρχιδιάολος δεν πίστευε στην τύχη του και όλο τριγυρνούσε μασκαρεμένος μέσα στο μαγαζί παριστάνοντας τον μανάβη. Χάριζε ακτινίδια στις γριές και σακουλίτσες με κουκιά στα παιδάκια. Πού και πού τσιμπούσε με τις χερούκλες του και κανέναν κώλο, έτσι για να δημιουργήσει λίγο χάος και φασαρία. Πάντοτε βέβαια εξαφανιζόταν και άλλος πλήρωνε τη νύφη. Το μανάβικο εξελίχθηκε σε σημείο συνάντησης όλου του καλού κόσμου. Περήφανοι οικολόγοι και συνειδητοποιημένοι καταναλωτές περνούσαν τις πύλες του διαβολικού μανάβικου. Σε όλους έριχνε από μια τσιμπιά στον κώλο ο αρχιδιάολος. Κυρίες με ταγέρ που

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΤΟΜΑΤΑ

ήθελαν να φάνε ένα μήλο, εύθυμοι κύριοι που αγόραζαν σταφύλια, κοπέλες που έπαιρναν φράουλες και ένας ατελείωτος κατάλογος πιστών πελατών ολοκλήρωνε την εικόνα της απόλυτης επιτυχίας. Συζητούσαν για τις αξίες τις υγιεινής διατροφής και της ισορροπημένης διαίτας και ο αρχιδιάολος πάντα μπροστάρης στους διατροφικούς διαλόγους! Με έναν καλό λόγο στο στόμα για κάθε μουσαφίρη και δώρα, ακόμη και με ελάχιστες αγορές, εξαγόραζαν την εμπιστοσύνη των πελατών. Το κυριότερο, όμως, απ' όλα ήταν ο εθισμός στα διαβολικά προϊόντα. Μέρα με τη μέρα, άρχισαν να γυαλίζουν τα μάτια των καταναλωτών, που μανιασμένοι πια ορμούσαν στο μανάβικο και άρπαζαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους, γεμίζοντας σακούλες και καρότσια σαν να 'τανε στο χείλος του πυρηνικού ολοκαυτώματος. Τα ράφια άδειαζαν και ο αρχιδιάολος έτρωγε τα νύχια του από ανησυχία.

«Αυτοί θα φάνε κι εμάς στο τέλος, σου λέω. Κάτι πρέπει να κάνουμε...» ψιθύριζε στον άλλο διάολο, ο οποίος κόντευε να φάει από θυμό την ταμειακή μηχανή.

Στο υπόγειο, η ντομάτα φούσκωσε τόσο πολύ που πλάκωσε τον στραβό διαολάκο.

«Βοήθεια! Απαισιότατε! Κάποιος να με βοηθήσει!» φώναζε, αλλά όλοι οι διάβολοι δούλευαν δώδεκα ορόφους ψηλά, στο μανάβικο. Κάποιος, μέσα στο καταναλωτικό αμόκ, άρπαξε την κόκκινη μυταρόλα του αρχιδιάολου περνώντας τη για ντομάτα.

«Βρε, κακό που μας βρήκε! Βρε, κακό που μας βρήκε εμάς τους πονηρούς! Κάποιο λάθος θα 'κανε το διαόλι με τη δοσολογία και να 'μαστε τώρα!» έλεγε και ξανάλεγε, προσπαθώντας να αποφύγει τους αχόρταγους πελάτες. Μια κυρία άρπαξε τη μάνικα με τον χυμό και ήπια τόσο, που η κοιλιά της έγινε σαν τούμπανο και άρχισε να ξερνά σε όλο το μαγαζί χυμό μάνγκο. Οι υπόλοιποι πελάτες χοροπηδούσαν σαν ελατήρια ρίχνοντας φρούτα και λαχανικά στο πάτωμα. Μετά, κυλιόταν πάνω τους και αλείφονταν με τους πουρέδες και δάγκωναν ο ένας τον άλλο. Το υπέροχο θέαμα, τελικά, κίνησε την περιέργεια του αρχιδιάολου που διέγνωσε μέσα στο φιάσκο μια πιθανότητα επιτυχίας. Δε θα μπορούσαν να ταλαιπωρήσουν τους ανθρώπους για χρόνια, αλλά ίσως μπορούσαν να καλύψουν τη χασούρα με λίγο έξτρα χάος! Έτσι ο αρχιδιάολος φώναξε:

«Φέρτε πάνω όλα τα λαχανικά και τα φρούτα! Καλέστε και τους δημοσιογράφους!»

Όλοι οι διάολοι ήταν όμως απασχολημένοι. Μερικοί γλιστρούσαν με τους πελάτες στα πατώματα και άλλοι προσπαθούσαν να σώσουν τις κόκκινες μυτάρες τους που μοιάζαν με ντομάτες.

«Τι διάολο», σκέφτηκε και άρχισε να κατεβαίνει τη φιδογυριστή σκάλα. Ο δρόμος όμως ήταν κλειστός από κάτι κόκκινο, στρουμπουλό και γυαλιστερό

που όλο και διαστελλόταν. Το έβαλε στα πόδια, αλλά το κόκκινο πράγμα φούσκωνε τόσο γρήγορα, που σίγουρα θα κατάπινε τα πάντα. Έτσι, ανέβηκε πάλι στο μανάβικο. Η διαστελλόμενη ντομάτα έσπασε σκάλες, διαχωριστικά ορόφων και τελικά βρήκε διέξοδο στο μαγαζί. Ο αρχιδιάολος πήγε να την κοπανήσει, μα η μεγάλη ντομάτα τον ρούφηξε από κάτω. Πλάκωσε και όλους τους πελάτες και τους διαβόλους, μέχρι που φούσκωσε τόσο πολύ, όσο δεν πήγαινε άλλο και ξαφνικά έσκασε!

Διάβολοι και πελάτες εκτοξεύτηκαν σε όλη τη γειτονιά. Ψεύτικες μύτες, μουστάκια και περούκες σκορπίστηκαν αριστερά και δεξιά, θαρρείς και είχε τελειώσει το καρναβάλι. Οι διάολοι συνήλθαν γρήγορα και γλίστρησαν πίσω στα τάρταρα από λογιών-λογιών χαραμάδες και υπονόμους. Μερικές μέρες αργότερα, στο γραφείο επιχορηγήσεων, ξαναφάνηκε ο κοντός με το τριχωτό πρόσωπο.

«Ω! Καλησπέρα σας, κύριέ μου! Πώς μπορώ να σας βοηθήσω αυτή τη φορά;» ρώτησε ο υπάλληλος.

«Α! Κύριέ μου! Αυτό που θέλω από σας είναι πολύ απλό. Θέλω να κάνετε Αααα!» είπε ο κοντός χαμογελώντας τόσο αθώα και ευγενικά.

«Εντάξει, πρόκειται για κάποιο αστείο, ε;» απόρησε ο υπάλληλος.

«Μα όχι! Όχι! Σας παρακαλώ, κάντε Αααα! Είναι υψίστης σημασίας για εμένα», παρακάλεσε ξανά.

Ο υπάλληλος σήκωσε τους ώμους με απορία και έκανε: «Αααα!»

Ο αρχιδιάολος πετάχτηκε τόσο γρήγορα, που βγήκε μέσα από τα ρούχα του και έχωσε μια τεράστια ντομάτα στο στόμα του άτυχου υπαλλήλου. Πριν καλά-καλά καταλάβει τι του συνέβη, ο αρχιδιάολος την είχε κοπανήσει από τον εξαερισμό. Πίσω άφησε μόνο τα ρούχα, το ψεύτικο μούσι και τον κατακόκκινο από την ντομάτα υπάλληλο.

Ο δράκος με τις χίλιες ουρές

Η Φράου Χέλγκα, φεγγαροπρόσωπη και ξαναμμένη από τον αυγουστιάτικο ήλιο, όμορφη σαν αστακός, επίμονη σαν αλογόμυγα, μπήκε φουριόζα στην τράπεζα. Έλεγε και ξανάλεγε πως μαζί της θα ‘φερνε ένα μάτσο μάρκα μη τυχόν και χρειαστεί να τα βάλει με τον ελληνικό τραπεζικό δράκο με τις χίλιες ουρές. Θα ‘παιρνε τα κοκτέιλ της κάτω από το ομπρελίνο και θα φλέρταρε με τους ψαράδες και τους λουκουματζήδες. Αυτά σκεφτότανε η Φράου Χέλγκα καθώς αντίκριζε την ουρά που έφτανε ως την έξοδο. «Αμάν, μάνα μου, με διέλυσες!» είπε ένας μυταράς παππούς καθώς η Γερμανίδα τον χτύπησε με τη γυάλινη πόρτα.

«Ζυγκνώμη!» είπε η Χέλγκα και κάθισε στην ουρά.

Μα τι ουρά ήταν τούτη! Νέοι, γέροι, μεσήλικες, τεντιμπόηδες και κοπελίτσες με φούστες με φουρά! Παιδάκια έσκουζαν και γονείς κρατιόταν να μη τα κλωστήσουν πίσω από κει που ήρθαν. Και δώσε γκρίνια και πάρε φωνές, και δώσε μαλώματα και πάρε φασαρία, η θερμοκρασία άρχισε να ανεβαίνει. Ούτε παγάκι να ήτανε η Φράου Χέλγκα, άρχισε να λιώνει και να στάζει σαν παγωτάκι μηχανής. Μια γριά βάραγε τα τακούνια στο ξύλινο πάτωμα και φώναζε:

«Άιντε, γαϊδούρια! Ανοίξτε τουλάχιστο κάνα ανεμιστήρα. Μας έχετε εδώ και περιμένουμε δυο χρόνια!»

Ένας κύριος ψηλοκρεμαστός, γυαλάκιας και μουστακαλής συνάμα, της είπε: «Ε όχι πως περιμένετε και δυο χρόνια! Μια χαρά είστε. Πηδήξατε και δυο σειρές μπροστά στη λούφα».

Ένας τρίτος, κοντός, χοντρός και βρωμερός σαν τάπα υπονόμου χτυπούσε παλαμάκια και αλάλαζε σαν έξαλλος Μανιτού:

«Αλαλαλαλαλα!»

Η Φράου Χέλγκα άρχισε να ζαλίζεται. Κάτι τα κοκτέιλ, κάτι η κάψα και η λειψυδρία, κάτι οι φωνές. Όλο έβγαιναν και όλο έμπαιναν πελάτες, μα η ουρά ήταν ατελείωτη. Φώναζαν οι γέροι, έσκουζαν τα παιδιά και η Χέλγκα έχανε τον κόσμο κάτω από τα πόδια της. Γύριζαν όλα σαν παλαβά. Είδε τους γέρους να αλλάζουνε περούκες και τις γριές να φεύγουν ξύνοντας τον καβάλο. Είδε και ένα μωρό στο καρτσάκι του με μουστάκι.

«Ινσούλιγκουνγκ», είπε η Χέλγκα και παραπατώντας πήρε τον δρόμο για την τουαλέτα.

Ούτε που έβλεπε μπροστά της από την ταραχή, μόνο είδε μια κοπελιά να ανοίγει μια πορτούλα και να μπαίνει μέσα.

«Εδώ είναι το μπάνιο», σκέφτηκε και παραπάτησε ως την πόρτα, μα το χερούλι πουθενά! Έψαξε, ξανάψαξε και μες την ταραχή της βρήκε μια οπή. Έσπρωξε και η πόρτα άνοιξε. Η Χέλγκα χώθηκε μέσα ψάχνοντας το φως. Πού φως όμως! Μόνο μια φωνή.

«Ψιτ! Χεχε! Καλά, τρομερή η στολή σου, ε! Εγώ θα βγάλω τα βυζιά και την περούκα και θα φορέσω καράφλα και μούσια. Χεχε! Σήμερα θα σπάσουμε ρεκόρ! Τι έγινε, κατάπιες τη γλώσσα σου και δε μιλά εσύ, ε;»

Δεν ήξερε τι να πει. Κρατιότανε να μην κατουρηθεί από φόβο. Πού να ‘χε μπει άραγε, αν όχι στο μπάνιο. Έπρεπε να πει κάτι γιατί, αν την έπαιρναν χαμπάρι, ποιος ξέρει τι θα μπορούσε να της συμβεί. Έτσι, είπε τη φράση που της έμαθαν οι καλοθελητές με τα καμάκια.

«Ντέλω να μπάω ζτην Ελλάντα... Εγκεί είναι γκαλά, γκιαντί έγκει ήλιο γκαι οι μπζαράδες έγκουν μεγκάλα μπζάρια...» Καμιά απάντηση από δίπλα. Η Χέλγκα δαγκώθηκε. Ξάφνου:

«Εεε! Τι είπες; Ααα! Χεχεχε! Διάβολε, δεν έχω ξανακούσει τόσο γελοία ατάκα! Χεχεχε! Αυτό να πεις στον ταμιά. Αυτό να του πεις! Όσο πιο πολύ θυμώσει, βρίσει και μαλώσει, τόσο πιο μεγάλη η ευχαρίστηση για μας τους διαβόλους!» Η πόρτα ξανάνοιξε και ακούστηκε μια φωνή θαρρείς από τα βάθη της κόλασης.

«Αιντε, διάολο! Βγείτε! Είναι σειρά σας να κάνετε σειρά. Ο ταμιάς είναι έτοιμος να λιποθυμήσει και έχει και μια-δυο θείες που πιάστηκαν στα χέρια». Χαχαχα! Χεχεχε! Χουχουχου! Αερίστηκαν σα σφίχτηκαν απ’ τα γέλια και βγήκαν από το δωμάτιο.

«Ο μαιν γκοτ», ψιθύρισε η Χέλγκα, «Αβτοί είναι ντιάβολοι!»

Ψηλάφισε ξανά τον τοίχο και ξαναβρήκε την οπή. Πετάχτηκε έξω σαν να την κυνηγούσε ο ίδιος ο Βελζεβούλης. Κοντοστάθηκε. Ένας άντρας τρανός σαν κυπαρίσσι και γυρτός σαν αγγούρι, περπάτησε προς το μέρος της.

«Χεχε! Άντε και σε περιμένουν. Σειρά σου να κάνεις φασαρία και όσο πιο πολύ τους τσατίσεις, τόσο το καλύτερο για εμάς τους πονηρούς»

Έπειτα, τράβηξε τη μάσκα που φορούσε και εμφανίστηκε μια μύτη σα

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ ΟΥΡΕΣ

μελιτζάνα, που κρεμόταν από μάτια σαν χαλασμένα αυγά και δυο αυτιά μεγάλα σαν κρουασάν. Η Χέλγκα πάγωσε. Δεν μπορούσε ν' ανασάνει. «Άιντε! Άιντε!» της φώναξε ο διάβολος και την έσπρωξε προς την αίθουσα της τράπεζας.

Έτρεμε σαν φύλλο στον άνεμο, μα τώρα μπόρεσε να δει καθαρά τη μασκαράτα που λάμβανε χώρα στην τράπεζα. Είδε διαβόλους με ψεύτικες περούκες να παριστάνουν τους νέους και άλλους με τσεμπέρια και ρόμπες να φέρονται σαν γριές. Είδε και έναν διάβολο, τόσο άσχημο και καμπούρη, που προσπαθούσε να περάσει για κοπελίτσα κρύβοντας τις τριχωτές ποδιάρες του κάτω από ένα φουστανάκι. Μα πώς ήταν δυνατόν να μην τους παρατήρησε από πριν; Αυτοί έκανε μπαμ πως ήταν μασκαρεμένοι και μάλιστα πρόχειρα, με ρούχα χαχόλικα και βρωμερά. Την κοιτούσαν επίμονα και της έκαναν νόημα να προχωρήσει προς τον ταμία χωρίς να περιμένει στην ουρά. «Μωρέ, πού πάει αυτή;» πετάχτηκε ένας διάολος ντυμένος παππούς με μπαστουνάκι και καπελίνο ψάθινο.

«Άστηνα, μωρέ! Είναι ξένη κι έγκυος», είπε ένας άλλος.

«Κι επειδή είναι έγκυος, τι; Θα μας το γεννήσει εδώ μπροστά, αν δεν την αφήσουμε;» έσκουξε ένας τρίτος. «Άλαλαλα!» τσίριξε ο κοντός.

«Σιγά μην είναι έγκυος! Πού 'ν' η κοιλιά;» πρόσθεσε ο ψηλός.

Οι άνθρωποι έμοιαζαν σοκαρισμένοι και σιγά-σιγά άρχισαν κι αυτοί να συμμετέχουν στον καυγά. Τσίριζαν, έβριζαν και πιάνονταν στα χέρια, ενώ οι διάολοι σαν μαέστροι κατεύθυναν τον καυγά.

«Να! Αυτός φταίει!» φώναζαν οι διάβολοι καθώς μια άφηναν και μια τραβούσαν τα σκοινιά του σαματά, θαρρείς και τράβαγαν τα νεύρα των ανθρώπων σαν να 'τανε μικρά νευρόσπαστα στο κουκλοθέατρο. Κι όλο ευφραίνονταν κι όλο χαμογελούσαν κάτω από τα μουστάκια και τις περούκες τους οι διάολοι.

«Άιντε, κυρά μου!» φώναξε ο ταμίας. «Δε βλέπεις τι γίνεται για την πάρτη σου; Πιάστηκε όλη η τράπεζα στα χέρια. Έλα στο ταμείο για να τελειώνουμε!» Η Φράου Χέλγκα δαγκώθηκε και ξαναδαγκώθηκε. Πανδαιμόνιο γύρω της. Όλοι να τσιρίζουν και να μαλώνουν κι αυτήν από την ταραχή, ξέχασε και γιατί ήρθε. Ένας διάολος την τσίμπησε.

«Έλα, πες αυτό που ξέρεις. Πες το!»

«Έλα, κυρά μου, αν έχεις το Θεό σου. Πες μου!» τσίριξε ο ταμίας και η προσοχή όλων έπεσε πάνω της.

Η Χέλγκα σφίχτηκε και αράδιασε μεμιάς τον τυφλοσούρτη:

«Ντέλω να μπάω ζτην Ελλάδα... Εγκεί είναι γκαλά γκιαντί έγκει ήλιο γκαι οι μπζαράδες έγκουν μεγκάλα μπζάρια...» «Εεε!» έκανε ο ταμίας. «Τι είπες;»

Η Χέλγκα ξανασφίχτηκε και ξαναράδιασε τη μοναδική της -αν και εντυπωσιακή- ελληνική πρόταση:

«Ντέλω να μπάω ζτην Ελλάντα... Εγκεί είναι γκαλά γκιαντί έγκει ήλιο γκαι οι μπζαράδες έγκουν μεγκάλα μπζάρια...» Ο ταμίας κοκάλωσε. Γούρλωσε. Μετά τραντάχτηκε και χτυπώντας χέρια και πόδια έμπηξε τα γέλια. Ήταν τα πιο άγρια που είχε δει ποτέ η τράπεζα, μια που και όλοι οι άνθρωποι άρχισαν να γελούν βροντερά σαν Αίαντες. Έπιαναν τις κοιλιές και σκούπιζαν τα δάκρυα. Μερικοί χοροπηδούσαν κιόλας.

Οι διάβολοι συφιλιάστηκαν. Αυτοί ήθελαν τσατίλα, νεύρα, θυμό, οργή και φασαρία, μα η τράπεζα έμοιαζε με θάλαμο γελωτοθεραπείας. Ένας-ένας πήγαν προς το δωματιάκι και χάθηκαν στα έγκατα της γης. Μόνο ο τελευταίος βάρωσε τις ποδάρες του στο πάτωμα, τσίριξε και ρίχνοντας ένα θυμωμένο βλέμμα στη Φράου Χέλγκα, χάθηκε σε ένα σύννεφο καπνού από θειάφι. Ο ταμίας τελικά εξυπηρέτησε έναν-έναν τους πελάτες με το χαμόγελο στο στόμα. Όλοι-μα όλοι θυμόταν εκείνη τη μέρα και ξεσπούσαν σε γέλιο νευρικό για το υπόλοιπο της ζωής τους. Το ίδιο και οι διάβολοι για άλλους λόγους. Η Φράου Χέλγκα συνέχισε τις διακοπές της και με την όμορφη πρόταση που ήξερε πια απέξω κι ανακατωτά, βρήκε έναν καλό γαμπρό με μεγάλο ψάρι και έζησε ευτυχισμένη, αντιμετωπίζοντας πάντοτε με χαμόγελο τον δράκο και τις χίλιες του ουρές.

Το Ρούντ Χάους

Σαν φούσκωσαν τα ροδάκινα του Μακεδονικού κάμπου και μαζεύτηκαν σε καλάθια και πουλήθηκαν στο εργοστάσιο κομπόστας, έφτασε στην κωμόπολη μια περίεργη μούρη. Συστήθηκε σε όλους σαν Σούλα. Καλοντυμένη, φορούσε ριχτά πουκάμισα με βάτες, μίνι με λουλουδάτο ρεβέρ και γόβες κατακόκκινες. «Αμάν, μάνα μου!» άκουγες από το καφενείο, καθώς η Σούλα περνούσε κουνιστή και λυγιστή σαν μανεκέν σε πίστα του Μιλάνου. «Ω! Πωπωπωπω!» έκανε ο άλλος πιάνοντας το μέρος της καρδιάς.

Μια μέρα, έφτασαν φορτηγά κι εργάτες και στρώθηκαν στη δουλειά στην άκρη της κωμόπολης δίπλα στα νεκροταφεία. Μέχρι να πέσει η νύχτα έστησαν ένα παράπηγμα, το έβαψαν και σωμόν, ανέβηκαν στις νταλίκες και από 'δω παν' οι ξένοι! Αμέσως μετά, κατέφθασε ένα λεωφορειακι φίσκα στις γυναίκες. Όλες με περμανάντ, βαμμένα νύχια, φουσκωτά σακάκια και βέβαια γόβες. Χώθηκαν γρήγορα στο παράπηγμα και η Σούλα αμπάρωσε την πόρτα.

Πρώτος αντίκρισε το κτήριο που είχε ξεφτυρώσει σαν μανιτάρι ο πάτερ Φανούριος πηγαίνοντας προς τα νεκροταφεία. Μύωψ και φιλοπερίεργος καθώς ήταν, πήγε κοντά-κοντά για να το μελετήσει καλύτερα. Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε η πόρτα και βγήκε η Σούλα.

«Καλημέρα σας, πάτερ», είπε και περίμενε.

«Τι 'ν' τούτο δω;» ρώτησε κοφτά ο Πατήρ Φανούριος.

«Ρούντ Χάους, αναψυκτήριο και καφετερία», απάντησε η Σούλα. «Θέλετε να σας ψήσω έναν ελληνικό;»

«Και πού 'ν' τα παράθυρα για να 'χουμε καλό ερώτημα;» συνέχισε ο πάτερ.

«Σάμπως έχει καθόλου θέα;» είπε η Σούλα.

«Πώς θα το πείτε το καταγώγι σας λοιπόν;» ξαναρώτησε ο Πάτερ Φανούριος και πριν προλάβει να πει τίποτα η Σούλα, πρόσθεσε: «Κόλαση να το πείτε! Να ένα ταιριαστό όνομα. Ου να μου χαθείς!» είπε και έφυγε για το νεκροταφείο. Έκανε το καθήκον του σαν ιερωμένος, μα παρόλα αυτά κάτι τον έτρωγε βαθιά μέσα του. Κάτι οι γόβες της Σούλας, κάτι η περμανάντ, κάτι οι σωμόν τοίχοι. Τελικά δεν πήγε στο νεκροταφείο κι ας τον περίμενε ένας στρατός από γριές. Γύρισε στο σπίτι και αυτοτιμωρήθηκε. Έτσι το 'λεγε ο πατήρ Φανούριος. Αυτοτιμωρία.

Οι αγρότες με τις τσέπες φουσκωμένες και ζεστές σαν τσουρεκάκια φουρνιστά, πάρκαραν τα τρακτέρια και τις κούρσες έξω από το καταγώγι της Σούλας. Σαν μπήκαν όλοι μέσα και άρχισαν τα εγκαίνια, η Σούλα βγήκε και κάρφωσε την πινακίδα.

«Κόλαση!» το όνομα του μαγαζιού, καταπώς συμβούλεψε και ο πατήρ Φανούρης.

Οι άντρες, νέοι, γέροι, αγρότες και εισοδηματίες ήρθαν από τα γύρω χωριά και κατέκλεισαν την Κόλαση. Τα κορίτσια της Σούλας, πρώτα στην Κονσομασιόν! Κάθε πελάτης, μισό πορτοφόλι ακουμπούσε πριν πάει για νάνι. Μασούρια μάζευε τα φράγκα η Σούλα. Πύρινος ο λόγος του Πατήρ Φανούρη την επομένη στην εκκλησία.

«Θα σας κάψει ο Θεός στα Τάρταρα, αμαρτωλοί, που παρατάτε σπίτια και γυναίκες για να φάτε τα λεφτά σας με κείνες τις παστρικές!»

Συμφωνούσαν οι γριές, επιδοκίμαζαν οι νέες σύζυγοι, χαμογελούσαν οι κοπελιές, μα οι άντρες άφαντοι. Το ξενύχτι και το αλκοόλ δεν πήγαιναν αγκαζέ με τον όρθρο και τον εσπερινό.

Το επόμενο βράδυ ξανά το ίδιο. Η Σούλα οργάνωσε πάρτι προς τιμήν του ροδάκινου. Σναπς από ροδάκινο δωρεάν σε όλους. Ξανάρθαν οι κούρσες και τα τρακτέρια. Οι άντρες κερνούσαν και τα κορίτσια της Σούλας ρουφούσαν σαν υδραυλικοί σωλήνες τα πεντοχίλιαρα. Ο κράχτης του μαγαζιού, μια ψηλή ξανθιά, όχι πάνω από είκοσι, έκανε και στριπτίζ και το αφιέρωσε στον δήμαρχο, που σερνόταν ανάσκελα στο πάτωμα κι έπινε ουίσκι από ένα μεγάλο αυτοσχέδιο καλαμάκι.

Τελικά, τον δήμαρχο τον έσυραν πίσω στην κούρσα του, όπου και πέρασε την υπόλοιπη νύχτα. Το πάρτι είχε ανάψει για τα καλά. Ένας γεωργός χάρισε στη Σούλα ένα χωράφι για ένα φιλί και στο καπάκι της χάρισε το τρακτέρ του γι' ακόμα ένα. Έπιναν οι πελάτες, χόρευαν, έκαιγαν τα σακάκια τους κι έσπαζαν ποτήρια στην αυτοσχέδια πίστα, ενώ η Σούλα φρόντιζε ούτε λεπτό να μη σταματά να ρέει το αλκοόλ.

Ο πατήρ Φανούριος καθόταν σ' αναμμένα κάρβουνα. Από τη μια ήθελε να το κλείσει το ρημάδι που του 'χε κλέψει το ποίμνιο και από την άλλη ήθελε να βγάλει τα ράσα και να χωθεί κι αυτός στο χαμαιτυπείο και να

κρυφτεί κάτω από το φουστάνι της Σούλας. Θα ήταν τόσο όμορφα και ζεστά εκεί, σκέφτηκε ο πάτερ. Μετά έριξε δυο ανάποδες στον εαυτό του, φόρεσε το ράσο και βουρ για την εκκλησία. Έχανε τα λόγια του. Μπέρδευε τα αλληλούια με τα ούσκια και αντί να ευλογήσει έδινε παραγγελίες στη Σούλα με την ωραία περμανάντ.

Οι γριές ούτε που το πήραν χαμπάρι μια που μισοκοιμόνταν κι έτσι ο Φανούριος αποφάσισε να μικρύνει την ακολουθία, για να βάλει σ' εφαρμογή το διαβολικό του σχέδιο. Μια και δυο γύρισε σπίτι, έβγαλε τα ράσα, φόρεσε τζιν, πουκάμισο και μπουτάκια, κρύφτηκε κάτω από ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου, άφησε το μαλλί λυτό και πήρε τον δρόμο για την Κόλαση. Σαν καουμπού στο ηλιοβασίλεμα διέσχισε τα χωράφια πάνω στη Ζούνταπ και πολλά παφ-πουφ αργότερα, μπουκάρε μαγκιόρικα στο Ρούντ Χάους. Άδειο το μαγαζί. Μόνο η Σούλα παρούσα, γυάλιζε ποτήρια για τη σαμπάνια. Κορδωμένος ο Φανούρης βολεύτηκε στην μπάρα.

«Καλώς το αγόρι!» είπε η Σούλα και συνέχισε να καθαρίζει τα ποτήρια.

«Άνοιξε μια σαμπάνια και φέρε δυο ποτήρια!» είπε ο Φανούρης.

«Και τι σου λέει, ρε μάγκα, πως θα την πιούμε παρέα;» απάντησε η Σούλα.

«Άνοιξε δέκα σαμπάνιες τότε», φώναξε ο Φανούριος και η Σούλα του χαμογέλασε με τρόπο.

Δυο-δυο τα κατέβαζε τα ποτήρια ο πάτερ και όλο πασπάτευε πότε τη μέση, πότε τους μηρούς της Σούλας, που τον τριγύρναγε σαν γάτα. Μια έπεφτε στην αγκαλιά του, μια του ξέφευγε και ο Φανούρης φαινόταν να καψουρεύεται τον απαγορευμένο καρπό. Έκανε να τη φιλήσει μα αυτή γλιστρούσε σα χέλι μακριά. Μετά ξαναρχόταν και ήταν σα να 'παιζαν ένα παιχνίδι ζευγαρώματος, ζωώδες και ταυτόχρονα αισθησιακό, καθώς θα 'λεγαν οι ποιητές μιλώντας για τα προκαταρκτικά του πηδήματος.

Περνούσαν οι ώρες και κατέφθασαν τα υπόλοιπα κορίτσια. Ανοιχτοχέρης ο Φανούρης, με τα λεφτά του ποιμνίου όλο κερνούσε σαμπάνιες και όλο κατέβαζε το αλκοόλ σα να 'τανε νεράκι. Έτσι, αγκαλιά στην αγκαλιά, βγήκαν από την πίσω πόρτα στο χωράφι και κυλίστηκαν στα πεταμένα, σάπια ροδάκινα. Φλογερός εραστής αυτός, αγριόγατα η Σούλα, άλλαζαν τα φιλιά σα μεθυσμένοι από πάθος πρωτόγνωρο και δυνατό.

«Θα σε κάνω δική μου!» είπε ο Φανούρης και η Σούλα έσκασε στα γέλια.

«Τι γελάς; Αλήθεια λέω! Θα σε πάρω γυναίκα!» ξανάπε ο Φανούρης.

«Ρε, αν πίστευα όποιον από καψούρα μου 'ταζε γάμο, ξέρεις πόσες φορές θα 'χα παντρευτεί;» απάντησε η Σούλα και κούμπωσε το πουκάμισο.

Ο Φανούρης, όμως, είχε ανάψει και δε σταματούσε με τίποτα. Σαν άγριο θηρίο όρμησε και της έσκισε τα ρούχα. Της έφυγε ακόμη και η περούκα με το φουντωτό μαλλί. Πάνω στην ταραχή να του ξεφύγει, του ξέσκισε με τα νύχια το πρόσωπο. Ούτε σταγόνα αίμα όμως. Μόνο έπεσε η μύτη, το στόμα

και τα αυτιά στο έδαφος. Από κάτω, φάνηκε μια φάτσα άγρια, διαβολική, τριχωτή και πιο βρώμικη από δημόσιο καμπινέ.

«Σούλα! Άτιμη Σούλα!» τσίριξε ο μασκαρεμένος σε παπά, διάολος.

Τσίριξε και η Σούλα και λιποθύμησε σαν κούτσουρο. Ο διάολος πέταξε τα ρούχα και τρέχοντας στα τέσσερα, όρμησε στο μπαρ. Τα κορίτσια πάγωσαν από τρομάρα, καθώς ο διάολος πέρασε σκούζοντας σαν γουρούνι. Καβάλησε τη Ζούνταπ και χάθηκε μέσα στα χωράφια. Λίγο πιο μετά ακούστηκε ένα μπαμ. Η παλιά μοτοσυκλέτα που 'χε μήνες να δουλευτεί, έσκασε σαν σπυρί γεμάτο βενζίνη. Ο διάολος βλαστήμησε και συνέχισε να τρέχει στο χωράφι, μέχρι που βρήκε μια σπηλιά και κατέβηκε στα Τάρταρα.

Η Σούλα συνήλθε από το σοκ μήνες μετά. Το πρώτο πράμα που 'κανε μόλις βγήκε από την κλινική, ήταν να πουλήσει το μαγαζί και να φύγει για την πρωτεύουσα. Το αγόρασε ο δήμαρχος χωρίς πολλά παζάρια. Το ανακαίνισε κιόλας. Έβαλε κουλοχέρηδες, μηχανή με τσιγάρα και στριπ-σόου από την ξανθιά που του έκανε πολύ γούστο. Ένας γεωργός βρήκε μια πεταμένη παμπάλαια μοτοσυκλέτα στο χωράφι με τα ροδάκινα.

«Τι διάολο είσαι εσύ;» είπε και την πήρε στον αχυρώνα του για να κουρνιαίνουν οι κότες.

Για μήνες η κωμόπολη έμεινε χωρίς ιερέα.

«Αγνοείται η τύχη του πατέρα Φανούρη», έλεγε η τοπική εφημερίδα, λίγο πιο χαμηλά από τη σωμόν ανακοίνωση: «Σήμερα τρελό πάρτι και μπουγέλο με σαμπάνια στην Κόλαση».

Το πιο κακό παιδί

Το πιο κακό παιδί της χρονιάς είναι κορίτσι και το λένε Τριανταφυλλιά. Όλο το χρόνο ξερίζωνε τα λουλούδια στον κήπο και έδενε το σκύλο με τη γάτα. Χτύπησε με ένα σφυρί κατακούτελα τον μικρό της αδερφό. Μια φορά επίσης, έστειλε τη μαμά και το μπαμπά στο νοσοκομείο, επειδή έκαψε την κρεβατοκάμαρα ενώ αυτοί κοιμούνταν. Έλιωσε τα τάπερ της γιαγιάς μέσα στο τζάκι και για ένα ολόκληρο σαββατοκύριακο κλείδωσε μια γριά θεία στον καμπινέ. Άλλαξε το νερό στα μπουκάλια με νερό από την τουαλέτα, κάποιες φορές προσπάθησε να απαγάγει την κόρη της γειτόνισσας και ακόμη και αυτήν τη στιγμή που μιλάμε, εκτοξεύει από το μπαλκόνι σακούλες γεμάτες ακαθαρσίες στους περαστικούς. Πίνει το κρασί από το κελάρι του μπαμπά και...»

«Εντάξει! Εντάξει, κατάλαβα, διάολε! Φτάνει, με έπεισες. Αυτήν ψάχνουμε! Τουλουμιάστε την, δέστε την σαν λουκάνικο, τσουβαλιάστε την και φέρτε την πριν φτάσουν τα Χριστούγεννα!» φώναξε ο Ψιλόλιγνος διάβολος και έμεινε σκεφτικός.

Τα διαολάκια έφυγαν τρέχοντας. Πήραν μαζί τους ένα σκοινί, μια κουτάλα κι ένα τσουβάλι. Ο αρχιδιάολος τριγύρισε πέρα-δώθε στο υπόγειο γραφείο, έξυσε τα κέρατα στον πέτρινο τοίχο και ετοίμασε ένα βαρύ καφέ.

«Κάθε χρονιά τα ίδια και τα ίδια. Το πιο καλό παιδί πάει βόλτα στο εργαστήρι του Αϊ-Βασίλη και το χειρότερο το φορτώνουν σε μένα για μια ολόκληρη νύχτα. Έτσι, πάλι κάποιο μούλικο θα μπαστακωθεί σαν το αυγό του Κολόμπου στο ωραίο μου εργαστήρι», μουρμούρισε το κερασφόρο αφεντικό και έλιωσε στον ύπνο πριν καν πει μια γουλιά από τον αχνιστό καφέ. Στο όνειρο είδε τον εαυτό του να χαστουκίζει με μια γιγάντια παλάμη τη μικρή Τριανταφυλλιά.

Ο αρχιδιάολος ξύπνησε απότομα, εξαιτίας του καυτού καφέ που του 'χε χυθεί στον καβάλο. Πετάχτηκε ως το ταβάνι και ξαπλώθηκε φαρδύς πλατύς στο πάτωμα. Απέναντί, στεκόταν η μικρή Τριανταφυλλιά. Είχε ξεφύγει από τα διαολάκια και μια που βρήκε το αφεντικό να κοιμάται του καλού καιρού, αποφάσισε να κάνει αυτό που έκανε καλύτερα. Ο μεγάλος δαίμονας σηκώθηκε και σήκωσε τα μανίκια.

«Βρε, βρε! Για δεσ! Καλώς την!» είπε και άνοιξε μια γλυκιά αγκαλιά όλο ροδοπέταλα και πεταλουδίτσες, για να χωρέσει την Τριανταφυλλιά. «Σε περίμενα έναν ολόκληρο χρόνο, Τριανταφυλλιά μου!»

Η Τριανταφυλλιά χώθηκε στην αγκαλιά του διαβόλου. Του έριξε μια κλοτσιά εκεί που 'χε χυθεί ο καφές και τον ξάπλωσε ξανά στο πάτωμα. Ο διάβολος έσκουξε, τσίριξε και την καταράστηκε χίλιες-δυο φορές. Η Τριανταφυλλιά έσκασε στα γέλια και τσίμπησε το κατακόκκινο μάγουλο του αφεντικού.

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησε.

«Χμμμ. Εμείς οι διάβολοι δεν έχουμε ένα μόνο όνομα. Αλλάζουμε ανάλογα με την περίπτωση», απάντησε σοβαρά.

«Μπορώ να σε λέω θείο Τάκη;» ξαναρώτησε η μικρή. «Λέγε με όπως θες. Εσένα όμως θα σε φωνάζω Τριανταφυλλιά γιατί σου ταιριάζει. Έχεις ένα σωρό αγκαθάκια ε;» είπε ο διάβολος και τη γαργάλισε. Η Τριανταφυλλιά λύθηκε να γελά. Ο διάβολος παρατήρησε πως η μικρή το φχαριστιόταν και έτσι σταμάτησε.

«Τώρα όμως έφτασε η ώρα να κάνουμε μια βόλτα στο εργοστάσιο με τα δώρα. Έτσι δεν είναι;» ρώτησε, αρπάζοντάς την από το μικροσκοπικό χεράκι. Το διαβολικό αφεντικό την πήγε πρώτα στον τομέα συναρμολόγησης.

«Εδώ φτιάχνονται τα δώρα! Οτιδήποτε μπορεί να κάνει ένα παιδί να βαρεθεί, μπορούμε να το φτιάξουμε. Ένα σωρό δώρα που μπορούν να χαλάσουν τα Χριστούγεννα κάθε μικρού! Δερμάτινα λουστρινάκια, ρούχα για γάμους και βαφτίσεις, βιβλία, ανθολόγια, μικροσκόπια, μπρελόκ, φαλακρές κούκλες, κάλτσες και εσώρουχα, ακίνητες φιγούρες από στρατιωτάκια, μολύβια και στυλό σε βαρετά χρώματα, σχολικές τσάντες, ρακέτες του τένις, μονόχρωμα ηλεκτρονικά παιχνίδια, κινούμενα σχέδια χωρίς βία και ένα σωρό άλλες ανοησίες!» είπε θριαμβευτικά ο διάβολος, προσπαθώντας να ελευθερώσει το χέρι του από τη μικρή Τριανταφυλλιά.

Του κάκου όμως.

Τον κρατούσε και παρακολουθούσε με τόσο ενδιαφέρον τις διαβολικές μηχανές να κατασκευάζουν ένα σωρό άχρηστα χριστουγεννιάτικα δώρα.

Ο διάβολος απόρησε, αλλά την έσυρε και στον επόμενο τομέα.

«Και εδώ, Τριανταφυλλιά, βρίσκεται ο τομέας αξιολόγησης. Εδώ τα διαβολάκια παίζουν με τα... ας τα πούμε δώρα. Αν ένα πραγματάκι δεν προκαλέσει άμεση βαρεμάρα στους δοκιμαστές, τότε το καίμε σε αυτόν

ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΚΟ ΠΑΙΔΙ

εκεί τον κλίβανο. Ό,τι περάσει από τον ποιοτικό έλεγχο, συσκευάζεται και αποστέλλεται στο κατάλληλο κακό παιδάκι. Αν για παράδειγμα, ο μικρός Γιώργος χαλάσει τις κούκλες της αδερφής του, τότε το δώρο που θα πάρει είναι μια φαλακρή κουκλίτσα. Και αν η μικρή Ελένη σιχάινεται το διάβασμα, τότε θα πάρει δώρο ένα χοντρό βιβλίο, πιο βαρετό κι από εγκυκλοπαίδεια», είπε χαμογελώντας και την έκανε ταπ-ταπ στο κεφάλι.

«Έλα, Τριανταφυλλιά, μπορείς κι εσύ να παίξεις με όλα αυτά τα δώρα. Δοκίμασέ τα να δούμε αν σου φέρνουν βαρεμάρα!» είπε και την έσπρωξε σε μια στοίβα γεμάτη δώρα.

Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε πως δεν είχε πει καφέ και γύρισε στο γραφείο για να κάνει έναν καινούριο. «Τι παιδί κι αυτό!» σκέφτηκε καθώς έβραζε τον βαρύ γλυκό. «Να δεις που τώρα θα έχει αποκεφαλίσει τις κούκλες και θα σχίζει σελίδα-σελίδα τα βιβλία». Μια έκπληξη τον περίμενε πίσω στα δώρα. Η Τριανταφυλλιά είχε φορέσει ένα ζευγάρι λουστρίνια και επίσημα ρουχαλάκια. Κρατούσε μια άσχημη κούκλα, ξεφύλλιζε μια γιγάντια εγκυκλοπαίδεια και όλο χαμογελούσε.

«Διάβολε!» είπε ο διάβολος και έτρεξε στο γραφείο πληροφοριών. Άρπαξε το χαρτί με όλες τις πληροφορίες για τη μικρή Τριανταφυλλιά και γύρισε πίσω.

Η Τριανταφυλλιά όρμησε και γαντζώθηκε στην ποδάρα του διαβόλου.

«Θείε Τάκη! Θείε Τάκη! Μπορώ να κρατήσω αυτά τα δώρα;» παρακάλεσε τον διάβολο.

«Μα Τριανταφυλλιά, τι να τα κάνεις αυτά τα παλιοπράματα; Δε θες ένα μπαστούνι του μπείζμπολ για να ξυλοφορτώνεις τον κακομοίρη τον αδερφό σου; Ή ένα τσακμάκι για να βάλεις φωτιά στο σπίτι; Δε θες κινούμενα σχέδια με πολύ βία για να γουστάρεις; Ή ένα μίνι φορεματάκι, ή έναν πάκο τσιγάρα για να αρχίσεις μικρή-μικρή το κάπνισμα; Όλα αυτά μπορώ να στα δώσω! Αλλά αυτά τα σκουπίδια τι τα θες;» ρώτησε το αφεντικό και η Τριανταφυλλιά έμπηξε τα κλάματα.

Τον χτυπούσε και τον παρακαλούσε και όλο έκλαιγε με μαύρο δάκρυ. Εκείνος μια κοίταγε την Τριανταφυλλιά, μια τα υπόλοιπα διαβολάκια που με δάκρυα και εκείνα έκαναν νόημα στο αφεντικό να της κάνει τη χάρη. Η Τριανταφυλλιά σκαρφάλωσε και χώθηκε στην αγκαλιά του διαβόλου. Συνέχισε να κλαίει μέχρι που ο διάβολος έσπασε και έγινε χίλια μικρά εωσφορικά κομμάτια. «Εντάξει, Τριανταφυλλιά, μπορείς να τα κρατήσεις», είπε και άγαρμπα έκανε ταπ-ταπ στο μικρό της κεφαλάκι.

Μετά την πήρε ο ύπνος. Έμοιαζε τόσο όμορφη με τα μπουκλάκια και τα κόκκινα μαγουλάκια που όλοι οι διάβολοι, μικροί και μεγάλοι, πέρασαν για να θαυμάσουν το κοιμώμενο ανθρωπάκι. Ένας της άφησε δώρο μια περούκα για την κούκλα και ένας άλλος έβαψε κόκκινα τα λουστρίνια. Ένας τρίτος

πήρε την εγκυκλοπαίδεια και άφησε ένα βιβλίο με παραμύθια. Ο τέταρτος της άφησε ένα κόκκινο μπουφανάκι για να ταιριάζει με τα λουστρίνια. Ο τελευταίος τραγούδησε ένα φάλτσο νανούρισμα. Το είπε όμως με τόσο πάθος που όλοι τον χειροκρότησαν σιγανά, για να μην ξυπνήσουν την Τριανταφυλλιά.

Το αφεντικό έβγαλε από την τσέπη το χαρτί και άρχισε να διαβάζει:

«Το πιο κακό παιδί της χρονιάς είναι κορίτσι και το λένε Τριανταφυλλιά. Όλο το χρόνο, μούμπλε-μούμπλε, κατακούτελα τον μικρό της αδερφό. Μια φορά επίσης, μούμπλε-μούμπλε. Έλιωσε τα τάπερ της, μούμπλε-μούμπλε. Άλλαξε το νερό, μούμπλε-μούμπλε, και ακόμη και αυτήν τη στιγμή που μιλάμε, εκτοξεύει από το μπαλκόνι, σακούλες γεμάτες ακαθαρσίες στους περαστικούς. Πίνει το κρασί από το κελάρι του μπαμπά και κατουρά μέσα στις γλάστρες της μαμάς. Παρόλα αυτά κανένας δεν της δίνει σημασία. Συνεχίζουν να την αγνοούν. Καμιά φορά την αφήνουν νηστική και όταν φεύγουν για τη δουλειά, μερικές φορές την κλειδώνουν στο δωμάτιο. Τέλος, τα πέντε τελευταία Χριστούγεννα, οι γονείς της ξέχασαν να της πάρουν δώρο».

Οι διάβολοι έμειναν με το στόμα ανοιχτό. Είχαν φέρει λάθος παιδάκι στην Κόλαση.

«Αφεντικό, τι θα κάνουμε τώρα;» ρωτούσαν ξανά και ξανά τα διαβολάκια. Ο αρχιδιάβολος την κράτησε μαζί του σχεδόν ένα μήνα. Κάθε πρωί της ετοίμαζε γάλα με κορν-φλέικς και φέτες με βούτυρο και μέλι. Έπαιζε όλη μέρα με τα διαβολάκια και το βράδυ παρακολουθούσαν όλοι μαζί κινούμενα σχέδια χωρίς βία. Στο τέλος του μήνα ο διάβολος την πήρε αγκαλιά και την επέστρεψε στους γονείς φορώντας το πιο φαρδύ του χαμόγελο και κουβαλώντας παραμάσχαλα την πλουσιότερη συλλογή κλυσμάτων που είχε δει ανθρώπινο μάτι.

Χαμένα Αντικείμενα

Ο Χρήστος από μικρός έχανε τα γυαλιά του. Αφηρημένος ως παιδί, εξελίχθηκε σε γέρο με χίλια-δυο δεμένα κόκκινα κορδελάκια. Έδενε ένα κορδελάκι για να θυμηθεί να βγάλει το φαί από τη φωτιά, ένα για να ποτίσει τα λουλούδια, ένα για να ταΐσει τον Γλόμπο, τον σκύλο του και ένα σωρό ακόμη που ‘μεναν πάνω του δεμένα για βδομάδες.

Αν δεν ήταν η μακαρίτισσα η σύζυγος, ούτε τα κόκκινα κορδελάκια θα είχε για να του θυμίζουν τι έπρεπε να κάνει ώστε να μη ζει ταλαιπωρημένος από το κακό μνημονικό. «Να! Πάρε κι ένα κορδελάκι για να στα κρατά και να ‘ναι ασορτί με τα καινούρια σου γυαλιά!» έλεγε η σύζυγος και μια τον χάιδευε, μια τον τσιμπούσε παιχνιδιάρικα.

Τώρα πια ο Χρήστος ζούσε μονάχος σ’ ένα σπίτι μεγάλο και άδειο, θαρρείς κι ήταν ακατοίκητο. Μαζί με τον Γλόμπο περνούσε τις μέρες, μαζί τις νύχτες, μαζί γιόρταζαν γενέθλια, μαζί γιορτές. Το μικρό Τεριέ περνούσε φίνα, καθώς είχε για να τριγυρνά ένα σπίτι ολόκληρο με μια αυλή που θα χώραγε με άνεση άλλους δέκα Γλόμπους.

Μια μέρα όμως, ο Γλόμπος εξαφανίστηκε. Ο Χρήστος έψαξε παντού. Τι μέσα σε άδεια δωμάτια, τι στο υπόγειο, τι στην αυλή. Πουθενά ο σκύλος. Πήρε παραμάζωμα όλη τη γειτονιά. Ρωτούσε, παρακαλούσε, μα κανείς δεν τον είχε δει. Σαν ν’ άνοιξε η γη και τον κατάπιε. Τελικά, κλείστηκε στο σπίτι. Καθόταν στην κουνιστή καρέκλα δίπλα στο τζάκι το σβηστό κι αναπολούσε τις ώρες με το μικρό Τεριέ.

Καθώς τραπαλιζόταν, πρόσεξε μέσα στο τζάκι ένα κόκκινο κορδελάκι διαφορετικό απ’ τα άλλα που ‘χε για να θυμάται. Ήταν κατσιασμένο και γεμάτο σάλια. Παρόλα αυτά, το ‘χωσε στην τσέπη. Βρήκε κι άλλα πράγματα

λίγο πιο βαθειά στο τζάκι. Μια μοτοσυκλέτα παιχνιδάκι φτιαγμένη από φτηνό μέταλλο. Μια σβούρα ξύλινη και ένα σακουλάκι γεμάτο βόλους -όλα δαγκωμένα από τον Γλόμπο.

Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Όλα αυτά ήταν παιχνίδια από την παιδική του ηλικία, χαμένα από τότε που 'τανε πιτσιρίκος. Πώς είχε κλάψει όταν έχασε τους βόλους και δεν τον έπαιζαν τα παιδιά της γειτονιάς! Από το πάθος χώθηκε ολόκληρος στο τζάκι.

«Διάολε!» φώναξε ο Χρήστος. «Το ντουβαράκι έχει ένα άνοιγμα!»

Έτσι, έσπρωξε το ντουβαράκι με τα ψεύτικα τούβλα που 'χε το τζάκι για ομορφιά και μπροστά ανοίχτηκε ένα μικρό τούνελ. Είχε υγρασία και ήταν γεμάτο βρύα, αλλά από μέσα ερχόταν αέρας. Ο Χρήστος σφίχτηκε κι άρχισε να σέρνεται σαν σκώληκας μέσα στον στενάχωρο διάδρομο.

Έπρεπε να βρει τον Γλόμπο. Μπορεί να 'χε πέσει μέσα σε κάνα πηγάδι ή ακόμη χειρότερα στον βόθρο. Λίγα μέτρα παραπέρα, το τούνελ έγινε πιο πλατύ και κατηφορικό. Του έπεσαν τα γυαλιά και άρχισαν να γλιστρούν στο έδαφος. Ο Χρήστος έκανε να τα πιάσει και τον πήρε κι αυτόν η κατηφόρα. Κύλησε σαν μπάλα μέσα από βρύα και λειχήνες, πλάι σε μικρά ρυάκια και φωσφορίζοντα μικρά ιπτάμενα έντομα, μέχρι που το τούνελ σταμάτησε απότομα. Αιωρήθηκε για λίγο στον αέρα και έπεσε σε μια λιμνούλα με παγωμένο νερό.

Στα όνειρα έκανε τσουλήθρα σ' ένα καταρράκτη. Έπεσε, λέει, από ψηλά και βρέθηκε σε μια εξωτική πισίνα να κάνει μπάνιο παρέα με γυμνόστηθες κοπελιές. Πήγε να τους ξεφύγει, μα τον άρπαξαν και άρχισαν να τον φιλούν, όπως ακριβώς τον έγλυφε ο Γλόμπος. Ο Γλόμπος; Ο Χρήστος πετάχτηκε αλαφιασμένος. Είχε λιποθυμήσει μέσα στην υπόγεια λιμνούλα και ο Γλόμπος τον έγλειφε, κουνώντας την ουρά σαν προπέλα. Λίγο πιο πέρα, βρήκε και τα γυαλιά. Ο Γλόμπος μ' έναν πήδο του 'ρθε αγκαλιά.

Κοίταξε ολόγυρα. Βρισκόταν σε μια σπηλιά μεγάλη σαν γήπεδο και ψηλή όσο δυο κυπαρίσσια. Γύρω-γύρω είχε λίμνη και στη μέση ένα μικρό βουνό που γυάλιζε σαν θησαυρός από πειρατική ταινία. Σκιάχτηκε ο Χρήστος. Πού να βρισκόταν; Τελικά προχώρησε για λίγο στο ημίφως, μα κοντοστάθηκε σαν έφτασε στο μικρό βουνό.

Τέτοιο πράγμα δεν είχε ξαναδεί ούτε στον ύπνο, ούτε στον ξύπνιο. Ένα βουνό φτιαγμένο από αμέτρητα κλειδιά, χρυσά και ασημένια, δαχτυλίδια, μπρελόκ, σουβενίρ, ταυτότητες, διαβατήρια, στυλό, ζευγάρια γυαλιά, παλιά παιχνίδια,πραματάκια καιπραματούδια, ύψωναν τον περίεργο εκείνο λόφο. Έκανε να τα κοιτάξει καλύτερα και έμεινε στηλη άλατος. Όλα αυτά τα συμπράγκαλα ήταν δικά του, ή τουλάχιστον κάποτε ήταν δικά του. Τόσα κλειδιά που είχε χάσει σε τσέπες παλιών παντελονιών και αναμνηστικά ξεχασμένα σε κλειστά συρτάρια. Τα παλιά παιχνίδια που νόμιζε πως η μάνα

ΧΑΜΕΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

του τα 'χε χαρίσει και όλο τη μάλωνε και ένας λόφος από ζευγάρια γυαλιά! Τόσα ζευγάρια χαμένα γυαλιά. Γυαλιά που 'χαν χαθεί σε μετακομίσεις και άλλα σε πάρτι, σε εκδηλώσεις, στις διακοπές μέσα στη θάλασσα.

Ξάφνου, μέσα από τον σωρό πετάχτηκε σαν να 'κανε βουτιά προς τα έξω, ένα πλασματάκι μικρό σαν παιδάκι, με αυτιά μεγάλα και μυτερά και μύτη σαν μικροσκοπική μελτζάνα. Φορούσε λογής-λογής παλιόρουχα το 'να πάνω από τ' άλλο και σαν λατέρνα είχε κρεμασμένα ένα σωρό ασημικά, χρυσαφικά και τα ρέστα. Σαν κινητή χωματερή έμοιαζε το άσχημο ανθρωπάκι.

Ο Χρήστος έκανε να χαιρετίσει, μα εκείνο του 'δειξε αγριεμένο τα δόντια.

«Πίσω, ξεχασιάρη! Μακριά από μένα, αφηρημένο! Άμα με ακουμπήσεις, ποιος ξέρει τι θα κολλήσω. Τι δουλειά έχεις εδώ κάτω; Τόσα χρόνια όλα ήταν μια χαρά και τώρα αποφάσισες να κατέβεις και να τα χαλάσεις όλα;» τσίριξε το ανθρωπάκι παραπονεμένο.

«Κύριε μου, μήπως είστε υδραυλικός ή κάτι τέτοιο; Είχα χάσει τον σκύλο και κατέβηκα από ένα τούνελ να τον βρω», είπε ο Χρήστος προσπαθώντας να κρατήσει τους τύπους.

«Τι υδραυλικός, ανόητε; Διάβολος είμαι! Δουλειά μου είναι να εξαφανίζω όσα οι άνθρωποι ξεχνούν. Καμιά φορά πρώτα τα εξαφανίζω και με το ζόρι μετά τα ξεχνάτε. Τη μνήμη σας ελαφραίνω!» είπε ξανά το μικρό πλάσμα.

Ο Χρήστος κοίταξε ολόγυρα και μετά ξανακοίταξε το πλασματάκι. Δεν ήταν υδραυλικός και σίγουρα, ούτε άνθρωπος ήταν με τέτοιο παρουσιαστικό. Πηγαينوερχόταν τσατισμένο και όλο έλεγε:

«Βρε, κακό που μας βρήκε! Βρε, κακό που μας βρήκε με αυτόν τον γιαλαμπούκα!»

Ο Γλόμπος είχε κουρνιάσει φοβισμένος. Ο Χρήστος δεν ήξερε τι να κάνει.

«Μήπως θα μπορούσα να πάρω τον σκύλο και να φύγω; Να σε αφήσω κι εσένα στην ησυχία σου;» παρακάλεσε τον μικρό διάβολο.

«Τι λες; Ποτέ κανείς δε μας ανακάλυψε και νομίζεις πως θα σε αφήσω να την κοπανίσεις έτσι απλά;» είπε το διαβολάκι με τη διχαλωτή γλώσσα.

«Άμα αποκαλύψεις και στους υπόλοιπους ανθρώπους τι κρύβεται κάτω από τα σπίτια, εμείς τι θα απογίνουμε; Φαντάζεσαι πόσους λόφους από χαμένα αντικείμενα θα χάσουμε από τη μια μέρα στην άλλη;» συνέχισε παρατηρώντας τον Χρήστο από την κορφή ως τα νύχια. «Θα σου δώσω μια ευκαιρία, όμως» πρόσθεσε. «Θα σου κάνω μια ερώτηση και αν απαντήσεις θα φύγεις από 'δω με ένα δώρο κι εγώ θα εξαφανιστώ μια για πάντα. Αν δεν απαντήσεις θα γκρεμιστείς μαζί με το σπίτι στα Τάρταρα! Συμφωνείς ή όχι;» ρώτησε ο κοντούλης δαίμων.

Τι να κάνει κι ο Χρήστος, συμφώνησε.

«Υπέροχα! Υπέροχα!» τσίριξε ο διάβολος. «Πες μου τότε τι χρώμα ήταν τα γυαλιά που σου χάρισε η σύζυγος στην τελευταία σας επέτειό;» ρώτησε ο

ακατανόμαστος γεμάτος δαιμονική χαρά.

Ο Χρήστος προσπάθησε να θυμηθεί. Σφίχτηκε. Πιέστηκε. Τίποτα. Ίδρωσε. Ποτάμι ο ιδρώτας. Πού το είχε το καταραμένο το μαντήλι να σκουπιστεί; Σίγουρα το είχε χάσει και τώρα βρισκόταν κι εκείνο κάπου στο βουνό με τα χαμένα αντικείμενα. Ο Γλόμπος περίμενε υπομονετικά σαν τον Άργο. Πουφ δεν έκανε. Έψαξε στις τσέπες του πουκαμίσου. Ξανά τίποτα. Έψαξε στο παντελόνι και ψηλάφησε το κόκκινο κορδελάκι για τα γυαλιά. Θυμήθηκε τα λόγια της συζύγου: «Να! Πάρε κι ένα κορδελάκι για να στα κρατά και να 'ναι ασορτί με τα καινούρια σου γυαλιά!» Ταρακουνήθηκε. Η μακαρίτισσα του 'στελνε την απάντηση μέσα από το παρελθόν.

«Κόκκινα!» φώναξε ο Χρήστος, «Κόκκινα ήταν τα γυαλιά!»

«Καταραμένος να 'σαι κι εσύ κι ο караφλός σου σκύλος, αφηρημένη και ξεχασιάρη!» τσίριξε ο διάβολος και του πέταξε εκείνο το κόκκινο ζευγάρι γυαλιά από το παρελθόν. Χτυπιόταν σαν ηλεκτρισμένος και βαρούσε τις τριχωτές ποδάρες του στο έδαφος πιο γρήγορα κι από κομπρεσέρ. Στριφογύρισε σα δαιμονισμένη μπαλαρίνα και Πουφ! εξαφανίστηκε μέσα σε ένα σύννεφο καπνού.

Ο Χρήστος κι ο Γλόμπος χαιρέτησαν τη σπηλιά με την υπόγεια λίμνη και τον θησαυρό από τα ξεχασμένα αντικείμενα. Μαζί πέρασαν τις μέρες και τα χρόνια που 'χαν απομείνει. Μαζί χάθηκαν και μια μέρα από προσώπου γης. Οι γείτονες έλεγαν πως έτσι ξεχασιάρης που ήταν ο Χρήστος, κάποια μέρα θα χανόταν και ο ίδιος. Ο Χρήστος, όμως, ήταν χαρούμενος γιατί απ' όλα τα μικρά και μικροσκοπικά τουλάχιστον θυμόταν τα σπουδαία.

Περί συγγραφής και λοιπών δαιμονίων

Ο Ιόλαος εμφανίστηκε από το πουθενά και με δυο βιβλία έγινε ένας από τους πιο γνωστούς συγγραφείς της χώρας. Η τέχνη που ακολουθούσε ήταν δύσβατο χωράφι με σκέψεις δαιδαλώδεις και φράσεις μαιανδρικές. Οι θαυμαστές τον κυνηγούσαν και για να τους αποφεύγει, έκρυβε το σόφο του κεφάλι κάτω από ένα κόκκινο λαχούρι. Έτσι, ζούσε μακάριος και χορτάτος από επαίνους και ρευστό. Ένα πράμα μονάχα τον ταλαιπωρούσε. Υπήρχε κατιτίς που δεν τον άφηνε να κλείσει μάτι και να κατεβάσει μπουκιά. Ο εκδότης του, ο κύριος Ηρακλής, απαιτούσε ολοένα και μεγαλύτερη επιτυχία από τον φτωχό συγγραφέα. Θαρρείς πως διοικούσε με ρόπαλο τον εκδοτικό οίκο ο Ηρακλής. Μεθοδικός σαν χειρουργός και προγραμματιστικός σαν στατιστικολόγος, όταν έπρεπε, μεταμορφωνόταν σε θηρίο και κατάπινε τους άμοιρους υπαλλήλους και τους συγγραφείς.

Μια φορά τον μήνα, κατέβαινε στο κέντρο της πόλης, έπαιρνε ένα ηρεμιστικό, έπινε νερό από την τουαλέτα της εκδοτικής και έμπαινε στο γραφείο του Ηρακλή. Τον πληροφορούσε λεπτομερώς σχετικά με την πορεία της δουλειάς, του παρουσίαζε δείγματα και συζητούσαν για το μέλλον.

Ο Ιόλαος ήταν αισιόδοξος μια που το νέο του δημιούργημα θα θάμπωνε και τους πιο απαιτητικούς αναγνώστες και κριτικούς. Ένα έργο μινιμαλιστικό, λαξυμένο με τη διαδικασία της σύνθεσης και της αφαίρεσης. Κυβιστικό και ταυτόχρονα οβάλ σαν αυγουλάκι μελάτο.

Θα διηγούνταν την ιστορία ενός συγγραφέα μέσα απ' την οπτική ενός άλλου συγγραφέα. Φτωχός, αποτυχημένος και χωρίς συμβόλαιο, ο ήρωας του βιβλίου αγωνιζόταν να κρατηθεί στην επιφάνεια και να μην ξεχαστεί. Ως μυστικό επτασφράγιστο κρατούσε την ιδέα ο Ιόλαος, βαθεία σ' ένα συρτάρι,

πλάι σε άλλες λιγότερο καλές ιδέες.

«Αυτήν τη φορά δε θα 'χεις τι να πεις κι εσύ και η μουστάκα σου, κύριε Ηρακλή», μουρμούρισε ο Ιόλαος και μπήκε στον εκδοτικό οίκο.

«Θέλω να δω τι ψευτοδιανοομενιά σκαρώνει ο ποντικός για να με καλοπιάσει», μουρμούρισε ο Ηρακλής δυο ορόφους παραπάνω.

«Συνάντηση τεράτων», μουρμούρισε κι η γραμματέας, μόλις είδε τον Ιόλαο να μπαίνει στο γραφείο του Ηρακλή. Κι ήταν αλήθεια πως όσο και να 'ψαχνες στην έρμη πόλη, να την αναποδογύριζες, που λέει ο λόγος, τόσο άσχημους άντρες σαν τον εκδότη και τον συγγραφέα δε θα 'βρισκες.

«Καλημέρα, Ιόλαε. Τι να σε κεράσουμε;» ρώτησε ο εκδότης.

«Καλημέρα, κύριε Ηρακλή. Ένα καφεδάκι είναι οκ! Αν σας είναι εύκολο κι ένα τοστάκι και μια σοκολατίτσα. Αν έχετε γκοφρέτα, ακόμη καλύτερα!» απάντησε όλο σάλια ο Ιόλαος.

Ο Ηρακλής γύρισε για να τηλεφωνήσει στο κυλικείο. Στραβομουτσούνιασε κι έκανε την παραγγελία. Μετά γύρισε χαμογελαστός.

«Λοιπόν, Ιόλαε, ποιος καλός άνεμος σε φέρνει στα μέρη μας;» ρώτησε ξανά ο εκδότης.

«Αφού ξέρετε, κύριε Ηρακλή. Είναι το ραντεβού μας, μια το μήνα», είπε κι ο Ιόλαος.

«Α ναι! Α ναι!» ψιθύρισε ο κύριος Ηρακλής, σαν μόλις να το θυμήθηκε και συνέχισε: «Πες μου λοιπόν, Ιόλαε, γιατί συναντηθήκαμε; Έχεις κάτι να μου παρουσιάσεις; Κάποια ιδέα ίσως που θα φέρει τα πάνω-κάτω; Τι μαγειρεύεις αυτό το διάστημα κρυμμένος μες στο σπίτι;» ρώτησε καχύποπτα ο εκδότης.

«Το καινούριο μου βιβλίο θα κάνει πάταγο! Οι κριτικοί θα το λατρέψουν και οι αναγνώστες θα το διαβάζουν ξανά και ξανά. Γενιές ολόκληρες θα μεγαλώσουν διαβάζοντάς το!» είπε ο Ιόλαος, καταπίνοντας το τοστ με δυο μπουκιές. Μετά χλαπάκιασε και την γκοφρέτα και ρούφηξε μονομιάς τον καφέ.

«Πεινούσες λιγάκι, ε;» κρυφοειρωνεύτηκε ο κύριος Ηρακλής.

«Ναι, ναι! Υπέροχο το τοστάκι! Πάμε τώρα στην ιστορία. Πρωταγωνιστής είναι ο Άλφρεντ, αποτυχημένος συγγραφέας. Προσπαθεί να πουλήσει το τελευταίο του βιβλίο μα ο εκδότης δεν ενδιαφέρεται, γιατί η ιστορία του είναι σύνθετη και η πλοκή εντελώς παράλογη. Σουρεαλιστικό, θα έλεγα, το βιβλίο του Άλφρεντ. Παρόλα αυτά συνεχίζει να προσπαθεί, μέχρι που αρχίζει να φλερτάρει με την παράνοια. Πέφτει στα ναρκωτικά και το αλκοόλ και η γυναίκα του τον παρατάει για ένα νεαρό συγγραφέα. Μέσα στην παραζάλη δολοφονεί τον εκδότη. Τον χώνουν στη φυλακή και ο Άλφρεντ χάνεται μέσα σε μια έρημο αναμνήσεων και πιθανών εκδοχών του μέλλοντος. Την επόμενη μέρα ξυπνάει, αλλά δεν είναι πια ο Άλφρεντ. Για την ακρίβεια είναι ο Άλφρεντ, αλλά βρίσκεται μέσα στο σώμα του νεαρού συγγραφέα, που

΄χει για εραστή η πρώην γυναίκα του. Ο νεαρός μεταφέρεται στο σώμα του Άλφρεντ και περνά το υπόλοιπο της ζωής του στη φυλακή. Ο Άλφρεντ, νεαρός, όμορφος και υγιής, παίρνει εκδίκηση. Παρατάει τη γυναίκα του, που τον είχε κερατώσει όσο ήταν μέσα στο κανονικό του σώμα και ζει μια ζωή από την αρχή. Τελικά, ως νέος συγγραφέας, καταφέρνει να εκδώσει το βιβλίο που είχε γράψει ως αποτυχημένος Άλφρεντ. Το βιβλίο γίνεται best seller και ο πρωταγωνιστής απολαμβάνει αυτό που δεν είχε ποτέ. Επιτυχία!» είπε και ολοκλήρωσε θριαμβευτικά.

Ο Ηρακλής φύσηξε τη μύτη και ξερόβηξε. Μετά πήγε στον πίνακα που ΄χε στο γραφείο για τις συνεδριάσεις και με τον μαρκαδόρο ζωγράφισε έναν κύκλο. Ο Ιόλαος έμεινε άφωνος.

«Άκου, Ιόλαε. Δεν ξέρω για ποιους γράφεις, αλλά εγώ εκδίδω για τους αναγνώστες. Όταν λέω αναγνώστες, εννοώ δεκάδες χιλιάδες αναγνώστες. Δε με νοιάζει αν αυτό που θα πουλήσει θα ΄ναι υψηλή τέχνη ή κοντή πορδή, αρκεί να πουλήσει. Αυτήν τη στιγμή πουλάει το Βυζάντιο και τα ψευδοϊστορικά μυθιστορήματα. Πουλάει η Σμύρνη και η καταστροφή της. Πουλάνε οι χωρισμένες πενηντάρες με ένα κιλό αρχίδια, που αποφασίζουν να πάρουν εκδίκηση από τον πρώην που τις κεράτωσε. Το ξέρω ότι πουλάνε και τα καλλιτεχνικά κουραφέξαλα, αλλά αυτά τα αγοράζουν εκατό πλούσιοι. Εγώ θέλω τα χρήματα των χιλιάδων φτωχών, Ιόλαε. Να στο θέσω αλλιώς. Αν κάποιος έχει δυο φράγκα για να βγάλει την εβδομάδα, το ένα θέλω να το δώσει σε ΄μενα και να πάρει μια ιστορία πιο ευχάριστη και από δροσερό καρπούζι μέσα στον Αύγουστο. Δε θέλω να δώσει το φράγκο και να νιώσει πως του κάναμε το καρπούζι κλύσμα. Θέλω να κοιμηθεί ήσυχα και όταν ξαναμαζέψει λεφτά, να τα ακουμπήσει ξανά στην εκδοτική μου. Κατάλαβες, Ιόλαε; Αν θες έκδοση, κάνε τον πρωταγωνιστή σου συγγραφέα στο Βυζάντιο ή γράψε την ιστορία ενός άδοξου συγγραφέα, που περνά τις τελευταίες του μέρες λίγο πριν καεί η Σμύρνη ή τελοσπάντων κάνε τον συγγραφέα να είναι γυναίκα προσφάτως χωρισμένη, έτοιμη να πάρει τη ζωή στα χέρια της».

Η συζήτηση εξελίχθηκε σε πανδαιμόνιο. Φωνές, σιρίδες, απειλές γέμιζαν την ατμόσφαιρα του εκδοτικού οίκου. Μόνο στα χέρια δεν πιάστηκαν οι δυο συνομιλητές. Η γραμματέας παρακολουθούσε όλη τη φασαρία κρυμμένη πίσω από τα σκοτεινά τζάμια και τις γρίλιες που χώριζαν το γραφείο του εκδότη από τους υπόλοιπους. Οι δυο άντρες χοροπηδούσαν, φώναζαν και βαρούσαν το πάτωμα κι ήταν λες κι έσκασε κάποιος υπόνομος κι οι δυο πιο βρωμεροί, ξεδοντιάρηδες κι αναμαλλιασμένοι αρουραίοι, φόρεσαν κοστούμια, ανέβηκαν στην πόλη κι άρχισαν τις μπίζνες.

Ώρα μετά, η πόρτα άνοιξε. Εκδότης και συγγραφέας έδωσαν τα χέρια και χαιρετήθηκαν εγκάρδια, λες κι η φασαρία δεν έγινε ποτέ. Ο εκδότης κλειδώθηκε στο γραφείο και χαμήλωσε τις γρίλιες. Χαλάρωσε τη γραβάτα

και άνοιξε μερικά κουμπιά από το πουκάμισο. Ξεκόλλησε το ψεύτικο μουστάκι και έβγαλε την πλαστική μύτη, αφήνοντας τα διαβολικά του χαρακτηριστικά να αναπνεύσουν. Τράβηξε και την περούκα και φάνηκαν δυο τραγίσια κέρατα. Έβγαλε τα παπούτσια και δυο τριχωτές ποδάρες με γαμψά νύχια σκαρφάλωσαν στο γραφείο. Χαμογέλασε και μετά άρχισε να γελάει τόσο δυνατά, που η γραμματέας έκλεισε τα αυτιά για να δουλέψει.

Ο συγγραφέας έγραψε όχι ένα, αλλά τρία βιβλία. Όλα έγιναν επιτυχίες. Οι κριτικοί τα αποθέωσαν και οι αναγνώστες τα λάτρεψαν. «Βυζάντιο», «Σμύρνη» και «Η εκδίκηση μιας γυναίκας», οι τίτλοι των μοσχοπούλητων εκδόσεων. Ο Ιόλαος συνέχισε να κυκλοφορεί καλυμμένος με το κόκκινο φουλάρι.

Κάποτε, μάλιστα, σε μια κοσμική εκδήλωση, ο γιος μιας πλούσιας κυρίας τράβηξε το φουλάρι και από κάτω φάνηκαν δυο κέρατα και δυο αυτιά μεγάλα σαν κρουασάν. Ο μικρός λιποθύμησε από φόβο, μα ένας διάβολος μασκαρεμένος σε καλεσμένο πρόλαβε και είπε:

«Ε! Ας μην το κάνουμε και θέμα τώρα. Καλλιτέχνης είναι ο άνθρωπος. Αν θέλει ας έχει και κέρατα!»

«Ναι! Γιατί όχι! Αν θέλει, ας έχει!» είπε κάποιος άλλος. «Κέρατα, κύριοι! Έτσι δηλώνει την αντίθεσή του στο κατεστημένο!» είπε ένας τρίτος και όλοι μαζί κοίταξαν να σιάξουν όσο το δυνατόν καλύτερα τις ψεύτικες μύτες και τα πλαστικά αυτιά.

«Ας πιούμε στα κέρατα λοιπόν!» είπε και η κυρία με τον λιπόθυμο γιο.

«Στα κέρατά μου!» φώναξε και ο διάβολος, ζουπώντας με τη χερούκλα του τον τροφαντό πισινό της κυρίας.

Η πηγή του κακού

Ο Άρης ήταν ένας μικροσκοπικός φοιτητής της Κοινωνιολογίας. Άσχημος σαν διάολος και πιο κακοντυμένος από βοηθό ταχυδακτυλουργού, τριγυρνούσε με ένα κασετοφωνάκι στο κέντρο της πρωτεύουσας και κατέγραφε κουβέντες του δρόμου.

Τον ενδιέφεραν εκείνες οι στερεότυπες συζητήσεις στα πεζοδρόμια και τα καφενεία, που ανταλλάζουν συνήθως γνωστοί και άγνωστοι μεταξύ τους συνομιλητές.

«Βρε, την άτιμη! Κοίτα πως πέρασε με κόκκινο επειδή μιλούσε στο κινητό. Γι' αυτό δεν πρέπει να τις δίνουνε διπλώματα τις κότες!» φώναξε ένας μπαστουνοφόρος παππούς κι ο Άρης το κατέγραψε.

«Οι γέροι είναι συνεχώς τσατισμένοι γιατί φορούν πάμπερς», σχολίασε μια εύσαρκτη κοπέλα από δίπλα.

Ο Άρης το κατέγραψε κι αυτό και γλίστρησε με τρόπο λίγο παραπέρα, καθώς μυρίστηκε τη φασαρία που κατέφθανε καλπάζοντας. Ο παππούς απείλησε με το μπαστούνι την κοπελιά.

«Σήμερα οι νέοι δεν έχουν τρόπους!» φώναξε κουνώντας τη μαγκούρα.

«Δε μας καταλαβαίνετε! Το χάσμα των γενεών!» του απάντησε αυτή κάνοντας ένα βήμα πίσω.

«Η γενιά σας έφτασε τον πλανήτη στο χείλος της καταστροφής!» φώναξε ο ηλικιωμένος.

«Η δική σας φταίει που δεν καταλαβαίνει πως τον πλανήτη δεν τον κληρονομήσατε από τους γονείς σας, αλλά τον δανειστήκατε από τα παιδιά σας!»

Μαζεύτηκε κόσμος και κακό γύρω από τους δυο αστικούς μονομάχους. Ο Άρης έτριβε τα χέρια. Δεν πίστευε στην καλή του τύχη.

«Θεέ μου, σ' ευχαριστώ», έλεγε και ξανάλεγε, «αλλά πώς διάολο γίνεται και αυτοί οι δυο μιλούν μόνο με στερεοτυπικές φράσεις;»

«Και στο κάτω-κάτω, εσύ είσαι γυναίκα! Τι μυαλό έχει μια γυναίκα;» είπε ο παππούς και έκανε να φύγει.

Η παχουλή κοπελιά πήγε να του ριχτεί, αλλά τη σταμάτησε κάποιος από το πλήθος.

«Άστηνα την κοπέλα να του δείξει!» φώναξε μια άλλη. «Σήμερα οι νέοι δεν έχουν τρόπους!» ανακύκλωσε με ξενική προφορά ένας ακόμη ηλικιωμένος. «Ναι ε! Κι εσείς κύριε, μάλλον είστε κλέφτης, όπως και οι υπόλοιποι Βαλκάνιοι!» απάντησε η νεαρά, δυναμιτίζοντας τη συγκέντρωση που δεν άργησε να εξελιχθεί σε όργιο στερεότυπων προσβολών, στερεοτυπικών απειλών και τυπικών ξερεισποιοσειμαιγώρε δηλώσεων.

Ο Άρης ευχαριστούσε την καλή του τύχη, ακολουθώντας με το κασετοφωνάκι τη φασαρία. Ενώ μαινόταν ο καυγάς, παρατήρησε πως οι δυο δημιουργοί της κλοτσοπατινάδας, πιασμένοι αγκαζέ, είχαν ήδη φτάσει στην άλλη άκρη του δρόμου και με τρόπο απομακρύνονταν ακόμη περισσότερο. «Μα τι διάολο», αναρωτήθηκε και τους πήρε στο κατόπι. Για να μην τον πάρουν χαμπάρι, κρυβόταν μέσα σε πυλωτές και πίσω από κάδους. Μια φορά, μάλιστα, γλίστρησε και βρέθηκε μέσα σε μια κούτα σάπια ροδάκινα. «Ε! Είναι η εποχή τους», σκέφτηκε και απτόητος συνέχισε την καταδίωξη.

Ξαφνικά, οι δυο ύποπτοι μπήκαν μέσα σε ένα σκοτεινό στενάκι. Έβγαλαν τα ρούχα, άλλαξαν μεταξύ τους περούκες και φόρεσαν ένα κουστούμι και μια μακριά φούστα. Ο Άρης τσιμπήθηκε μπας και κοιμόταν και όλα ήταν όνειρο.

«Στο επόμενο φανάρι, παίζουμε τον απατημένο σύζυγο! Οκ;» είπε ο κουστουμαρισμένος - πρώην παχουλή κοπελιά, στη φουστοφορούσα - πρώην μπαστουνοφόρο γέρο.

Μπροστά ο σύζυγος, πίσω η σύζυγος, με ταχύ το βήμα βρέθηκαν στο επόμενο φανάρι, ανάμεσα σε ένα σμήνος περαστικών.

«Α ρε, γυναίκες! Τι να περιμένει κανείς από σας, ρε! Δυο μέρες έλειψα και σε βρίσκω καβάλα στον αδερφό μου!» φώναξε ο απατημένος σύζυγος.

«Δε με προσέχεις πια! Με θεωρείς δεδομένη και αυτό οδηγεί τη σχέση μας σε τέλμα!» απάντησε η κλαιούσα σύζυγος.

«Δεν μπορώ να σε συγχωρήσω! Νιώθω πως έχω χάσει τον εαυτό μου στον λαβύρινθο της σχέσης μας», είπε ο σύζυγος και πέρασε με κόκκινο.

Ένας ταξιτζής έβγαλε μια γιγάντια παλάμη και τον μούντζωσε.

«Κωλογιαπή!» φώναξε και γκάζωσε σουφρώνοντας το μουστάκι.

Οι υπόλοιποι περαστικοί κούνησαν τα κεφάλια συγκαταβατικά. Ένας νεαρός μάλιστα είπε σοβαρά:

«Αυτοί οι δύο πρέπει να βρουν πρώτα τον εαυτό τους!»

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ο Άρης είχε εκστασιαστεί από το παράλογο της υπόθεσης και σαν λαγωνικό ακολουθούσε τους δυο μπαγαπόντηδες από σταθμό σε σταθμό. Άλλαξαν ένα σωρό ρούχα και μεταμφιέσεις, ενώ ο Άρης έλιωνε από ενθουσιασμό και περιέργεια να δει το τέλος.

Τελικά, μπήκαν σε μια πολυκατοικία και πήραν τη σκάλα για το υπόγειο. Από πίσω και ο Άρης. Υπολόγιζε πως κατέβηκε καμιά τριανταριά ορόφους. Το τελευταίο σκαλί οδηγούσε στα γραφεία της διαφημιστικής εταιρίας Στέρεος Τύπος και Σια. Δίχως φόβο έσπρωξε την πόρτα, για να βρεθεί μπρος σε ένα μεγαλειώδες και απρόσμενο θέαμα.

Εκατοντάδες γραφεία, το ένα δίπλα στο άλλο και στις καρέκλες κάθονταν μικρά άσχημα και βρωμερά πλάσματα όμοια με μασκαρεμένους υπαλλήλους του δημοσίου. Κάθονταν και όλο έγραφαν σε παμπάλαιες γραφομηχανές, που θαρρείς αντί για πλήκτρα είχαν μικρά διαβολάκια βουτηγμένα στο μελάνι. Στη μέση πηγαινοερχόταν ένας διάολος, ψηλός ίσαμε το ταβάνι, χοντρός σαν σημαδούρα με μάτια σαν αυγά και αυτιά σαν κρουασάν.

«Άιντε, διάολοι! Άιντε! Ο κόσμος προχωρά κι εμείς το ίδιο!»

Και καθώς η περιέργεια πάντα νικά τον φόβο, ο Άρης πήγε κατά τον μεγάλο δαίμονα.

«Συγγνώμη, κύριε!» είπε τραβώντας του το ρούχο.

«Μωρέ, τι 'σαι 'συ! Πού βρέθηκες εδώ μέσα;» ρώτησε όλο τσατίλα το θηρίο.

«Είμαι από το πανεπιστήμιο!» είπε ο Άρης.

«Ααα! Πες έτσι. Πώς και δεν το κατάλαβα αμέσως; Να προσέχεις τι φοράς όμως, γιατί έτσι προκαλείς και μπορεί να σε πάρει κανείς χαμπάρι», γρύλισε ο διάολος ενώ ταυτόχρονα εξέταζε τη δουλειά των υπαλλήλων.

«Δε μου λέτε; Τι κάνετε εδώ;» ρώτησε ο μικρός κοινωνιολόγος.

«Χαχαχα! Έτσι είστε εσείς οι διάολοι του πανεπιστημίου! Κάνετε πως δεν ξέρετε και ρωτάτε για να δείτε αν ξέρω εγώ, ε;» είπε ο διαβολικός επιστάτης και συνέχισε:

«Εδώ, απαίσιε φίλε μου, έχουμε μοναχά ένα σκοπό! Μέσω της τυποποίησης, να στερήσουμε την ανθρώπινη γλώσσα από κάθε της νόημα και ουσία! Και το καταφέρνουμε καλά. Άκου εδώ», είπε αρπάζοντας έναν διάολο γραφιά:

«Τι θα μάθουνε να λένε από αύριο οι γυναίκες;»

Ο διαολάκος ξεροκατάπτε και απάντησε:

«Ότι το μεγαλύτερο μειονέκτημά τους είναι η ειλικρίνεια!»

«Υπέροχα! Και γιατί έτσι;» ρώτησε ο μεγαλόσωμος δαίμων.

«Γιατί με το πρώτο μέρος της φράσης, δημιουργούμε αναμονή για κάτι αρνητικό, μα εν τέλει μας έρχεται κάτι θετικό ως αντίθεση στο αρνητικό πρώτο μέρος.»

«Χεχε! Υπέροχα! Και τι σημαίνει η φράση μας;» «Απολύτως τίποτα, κύριε! Σας διαβεβαιώ πως στερείται οποιοδήποτε ρεαλιστικού νοήματος! Είναι

μια ανοησία και μισή!» απάντησε θριαμβευτικά ο βρωμερός υπάλληλος.

«Φρόντισε όμως μέχρι αύριο να το πιπιλίζουν όλα τα γυναικεία στόματα. Θέλω φτωχές, γριές, νέες και πλούσιες να το κάνουν караμέλα!» είπε ο αρχιδιάολος και κλώτσησε τον υπάλληλο πίσω στο γραφείο.

«Βλέπεις λοιπόν, κοντέ, πόσο καλά και κουρδισμένα δουλεύει το γραφείο; Έτσι να πεις στους διάολους του πανεπιστημίου, ότι εδώ κάνουμε θαύματα!» φώναξε και πήρε τον Άρη και σε άλλα γραφεία.

«Εδώ είναι το γραφείο φυλετικών στερεοτύπων. Αυτό τραβάει και το μεγαλύτερο λούκι. Πού να δεις τι δουλειά είχαμε, όταν έπρεπε να πείσουμε τον κόσμο πως η πέτσα των Αφρικανών έχει μια χαρακτηριστική μυρωδιά, διαφορετική από των υπολοίπων! Χάχα! Το 'χαψαν οι βλάκες μέσα σε μια βδομάδα. Και εδώ είναι ο τομέας των οδηγικών στερεοτύπων. Άλλο γραφείο για τις γυναίκες, άλλο για τους ταξιτζήδες, άλλο για τους γέρους οδηγούς. Λίγο πιο κάτω είναι ο τομέας των θρησκευτικών στερεοτύπων. Φαντάσου ότι, όπως έπρεπε να πείσουμε τους χριστιανούς πως μόνο αυτοί θα πάνε στον παράδεισο, έτσι έπρεπε να γίνει και με τους Μουσουλμάνους! Αλλά έλα να δοκιμάσεις κι εσύ! Έλα, πες ό,τι σου κατεβάσει η κούτρα και οι διάβολοί μου μπορούν να το κάνουν αξίωμα», είπε περιμένοντας με το αυτί ανοιχτό σαν κατσαρόλα.

«Ε... ε... ε λοιπόν, να πείτε πως οι διάβολοι είναι αληθινοί!» Ο αρχιδιάολος πάγωσε. Τα διαόλια έμειναν στήλες άλατος και ο Άρης πήγε να αρπάξει τα λόγια και να τα ξαναχώσει στο στόμα του. Ο αρχιδιάολος έγινε κόκκινος. Μετά κίτρινος και μετά ξανάρθε στο φυσικό.

«Διάολε! Τέτοιες ιδέες θέλω στο μαγαζί μου!» είπε γελώντας σαν παλαβός και έβαλε σ' εφαρμογή τη νέα ιδέα.

Μετά έπιασε τον Άρη αγκαζέ και τον πήγε βόλτα και στους υπόλοιπους τομείς. Τα είπαν για ώρες πολλές και ο Άρης πολύ λυπήθηκε που έπρεπε να φύγει και να μην ξαναγυρίσει στην τόσο ενδιαφέρουσα πηγή του κακού.

Άνοστα πράσινα φαγητά

Όλα τα παιδιά του κόσμου μοιράζονται μια κοινή δυσарέσκεια. Σιχαίνονται τα λαχανικά. Οι μεγάλοι μπορεί να τα σιχαίνονται επειδή είναι πράσινα. Άλλοι μπορεί να τα αποφεύγουν επειδή είναι μαλακά σαν φρέσκα σκυλοκούραδα και πολλοί κλείνουν τα μάτια και τα δαγκώνουν αν και τους φέρνουν στο μυαλό αναμνήσεις από την παιδική ηλικία. Σίγουρα όμως, όλοι απειλούν τα παιδιά τους προκειμένου να τα καταβροχθίσουν. Και πιάνει πάντα!

Ο Βαγγέλης ήταν 6 χρονών. Είχε μια όμορφη χωρίστρα και φορούσε ναυτικά πανταλονάκια που τα 'στελνε ο θεός από τη Σουηδία. Του άρεζε να πηγαίνει με τους φίλους του στο δάσος και να κάνουν μαζί σπουδαία πράγματα. Έπαιρναν φόρα και πηδούσαν στις λάσπες σαν ιπτάμενα γουρούνια, πετσόκοβαν με ξύλινα σπαθιά τις φτέρες και έφτιαχναν καλυβάκια από λάσπες, πεσμένα κλαδιά και φύλλα.

Στο δάσος ήταν καλά. Πίσω όμως στο σπίτι, αναγκαζόταν τρεις την εβδομάδα να μπουκνώνεται με καρότα, σπανάκια, μαρούλια, λάχανα και τα ρέστα, από φόβο μην τον αρπάξουν οι καλικάντζαροι.

«Φάτα! Άνοιξε το στόμα και φάε, γιατί οι καλικάντζαροι θα σε αρπάξουν και μετά...» έλεγε η μαμά του, η κυρία Ευθαλία.

Κάποια μέρα, η μαμά πήγε στη λαϊκή για να πάρει ένα φορτίο πράσινες αηδίες. Ο Βαγγέλης ήξερε πως θα 'πρεπε να φάει μέχρι και τα κλαδιά από τα πρασινομπουκνώματα που με τόσο κόπο ετοίμαζε η μαμά. Ήταν Δευτέρα, οπότε θα έτρωγε σπανάκι. Την επομένη θα έτρωγε κοτόπουλο με ρύζι και τη μεθεπόμενη φασολάκια. Φασολάκια!

Ο Βαγγέλης δεν άντεξε στη σκέψη και κρύφτηκε κάτω από το ντιβάνι που είχε στην κουζίνα. Κρύφτηκε και περίμενε. Η ώρα περνούσε και

μπορούσε να φανταστεί τη μαμά να γεμίζει τις χαρτοσακούλες με λογής-λογής ανοησίες για να τον ταΐσει μέχρι σκασμού. Κάποια στιγμή, έφτασε και η κυρία Ευθαλία, φορτωμένη σαν το γαϊδούρι. Φώναξε:

«Βαγγελάκη! Βαγγελάκη! Πού είσαι, βρε παιδί μου; Αχχχ!» έκανε και άρχισε το μαγείρεμα.

«Ντριν! Ντριν!» ακούστηκε το τηλέφωνο και η κυρία Ευθαλία βγήκε από την κουζίνα.

Ο Βαγγέλης ετοιμάστηκε να πηδήξει έξω και να την κοπανήσει, γιατί αργά ή γρήγορα η μαμά του θα κοιτούσε κάτω από το ντιβάνι και τότε... Μόλις πήγε όμως να κουνηθεί, άκουσε ένα τριξιμο από τα ντουλάπια της κουζίνας. Πάγωσε από φόβο, καθώς είδε ένα μικρό χεράκι, λεπτό σαν οδοντογλυφίδα, να ξεπροβάλλει από το ντουλάπι με τα μπαχάρια. Ένα πλάσμα, μικρό σαν την αλατιέρα, πιο γυμνό από κοτόπουλο στο φούρνο και σιχαμερό σαν παλιό πιγκάλ, πήδηξε στον πάγκο της κουζίνας.

«Όλε!» φώναξε και άρχισε να χορεύει τρίβοντας τον βρωμερό του πισινό πάνω στο σπανάκι.

Ένα ακόμη πλασματάκι πήδηξε στον πάγκο και ακόμη ένα και ένα ακόμη, μέχρι που ο πάγκος είχε γεμίσει από δαύτα. Χόρευαν και τρίβονταν πάνω στα φαγιά και τα ποτά. Κατουρούσαν στο λάδι και στο ξίδι σκουίζοντας και χοροπηδώντας μανιασμένα.

«Χεχεχε!» άκουγες από το ένα «Χιχιχι!» από το άλλο και μόλις τέλειωσαν τη βρωμοδουλειά τους, το ντουλάπι ξανάνοιξε και πήδηξε από μέσα ακόμη ένα. Ήταν μεγάλο σαν κουτάλα και παχύ σαν τάπερ για σούπα.

«Χαχαχα! Αυτό είναι! Τώρα το φαγητό του μικρού Βαγγελάκη είναι έτοιμο. Σπανάκι θες κυρά-Θάλεια να ταΐσεις τον κανακάρη για να γίνει μεγάλος και τρανός; Ωραία! Αν μπορείς το φάει!»

Εξέτασε προσεκτικά τη δουλειά των υποτακτικών του και αφού βρώμισε και ο ίδιος -όσο παραπάνω έπαιρνε- το σπανάκι, έκανε νόημα και όλοι μαζί χώθηκαν ξανά στο ντουλάπι. Ο Βαγγέλης κόντεψε να τα κάνει πάνω του. Βγήκε σιγά-σιγά από το ντιβάνι και διστακτικά έκανε να ανοίξει το ντουλάπι. Το μόνο που υπήρχε μέσα ήταν μια αλατιέρα, μια πιπεριέρα, ένα κουτάκι κανέλα, ένα βαζάκι ξερός βασιλικός και μια μπουκάλα λάδι.

«Όπα το πουλάκι μου!» είπε η μαμά. «Τι έγινε, πού τριγύρναγες εσύ;»

Ο Βαγγέλης έμπηξε τα κλάματα.

«Μαμά, εδώ μέσα έχει καλικάντζαρους! Βγαίνουν μόλις φεύγεις και χαλάνε το φαγητό!» έλεγε ο Βαγγελάκης κλαίγοντας.

«Βρε παιδί μου, τι 'ν' αυτά που λες τώρα; Ποιοι καλικάντζαροι και ποιοι διάβολοι θα ασχολούνται με το σπανάκι σου; Άστα αυτά! Θα το φας και θα πεις κι ένα τραγούδι!» είπε η μαμά.

«Να το φας εσύ! Εγώ γιατί να τρώω όλο τα πράσινα κι εσύ με τον μπαμπά

να τρώτε κρέας και πίτες και γλυκά;» ρώτησε γεμάτος μύξες ο Βαγγέλης.
«Γιατί εμείς φάγαμε τα λαχανικά μας όταν έπρεπε. Εσύ είσαι πάνω στην ανάπτυξη και πρέπει να τα τρως».

«Ναι, αλλά οι διάβολοι τα κατουρήσανε για να μην μπορώ να τα φάω!» έσκουξε ο Βαγγέλης.

Στο μεσημεριανό τραπέζι ο Βαγγελάκης μπουκιά δεν κατέβαζε. Όλο προσπαθούσε η Κυρά-Θάλεια να τον μπουκώσει και όλο τα 'φτυνε με σιχαμάρα.

«Όχι, δεν το τρώω αυτό!» τσίριζε και όλο έλεγε για τους διαβόλους που ζούσαν μέσα στο ντουλάπι.

Ξάφνου, το ντουλάπι ξανάνοιξε λιγάκι και από μέσα ξεπρόβαλε ένα διαολάκι. Έβγαλε τη γλώσσα στον Βαγγέλη και ένα άλλο του 'δειξε τον τριχωτό του κώλο. Ο αρχηγός έβγαλε μόνο τη βρωμερή του φάτσα και φύσηξε τόσο δυνατά τα ρουθούνια, που οι μύξες του ακούμπησαν στον πάγκο της κουζίνας.

«Να' τα! Να' τα πάλι!» φώναξε ο Βαγγέλης κι έδειξε το ντουλάπι.

Οι γονείς του έκαναν να δουν κατά το ντουλάπι μα 'κείνο ήταν κατάκλειστο και οι διάολοι σαπουνόφουσκες. Τον μάλωσαν και τον έβαλαν να φάει μέχρι και το πιάτο. Τα 'φαγε τελικά. Έγλυψε και το πιάτο και μετά ξέρασε πάνω στην ποδιά της κυρά-Θάλειας.

Οι διάβολοι ξανάνοιξαν το ντουλάπι, πιάστηκαν χέρι-χέρι και άρχισαν να χορεύουν κλωτσώντας, σκουίζοντας και γελώντας, ενώ ο μικρός Βαγγέλης βαριανάσαινε και οι γονείς τσακώνονταν σαν γάτες.

«Βρε Θάλεια, τι το βάζεις το παιδί να τα φάει με το ζόρι! Δε βλέπεις; Άστονε να φάει σουτζουκάκια! Εμένα που με τάιζε κάθε μέρα κρέας η μάνα μου άσχημος έγινα;» είπε ο μπαμπάς και κορδώθηκε.

«Θα σου 'λεγα κι εσένα τίποτα, που 'χεις γίνει σαν λουκάνικο με πόδια αλλά...»

«Όχι! Όχι! Να μου πεις να δούμε τι θα δούμε!» μάλωνε ο ένας με τον άλλο.

Κι έτσι η χιονόμπαλα που ξεκίνησε από τα μαγαρισμένα σπανάκια, έγινε χιονοστιβάδα. Η μαμά κι ο μπαμπάς μόνο στα χέρια δεν πιάστηκαν, ενώ ο Βαγγελάκης προσπαθούσε να αφήσει στο πάτωμα και το τελευταίο πράσινο φύλλο. Οι διάολοι χόρευαν εκστασιασμένοι και πού και πού σταματούσαν για να κοροϊδέσουν τον μικρό Βαγγέλη που σαν ξεθαμμένο σκουλήκι σερνόταν στο πάτωμα.

Τελικά, η κλοτσοπατινάδα ολοκληρώθηκε και οι γονείς αποφάσισαν να πάνε τον Βαγγελάκη στον γιατρό, για να τους βρει μια κάποια λύση στο διατροφικό πρόβλημα. Ο γιατρός ήταν ψηλόλιγνος σαν σκιάχτρο και φορούσε κοκάλινα γυαλιά, ακριβώς πάνω από μια μύτη που τα ρουθούνια της θα μπορούσαν να χωρέσουν δυο ολόκληρες μικρές πολιτείες.

«Α, κυρία μου! Είναι συχνό φαινόμενο τα μικρά παιδιά να ταυτίζουν ό,τι δεν τους αρέσει με πράγματα που θεωρούν κακά και διαβολικά. Δε μου λέτε, τυχαίνει μήπως ο μικρός Βαγγελάκης να τρώει υπό την απειλή διαβόλων και λοιπών δαιμονίων;»

«Ναι, γιατρέ μου. Λάθος μου. Το ξέρω, αλλά τι να κάνω; Μόνο έτσι τρώει», είπε η κυρία Ευθαλία.

«Ακούστε. Κόψτε του τα λαχανικά και βάλτε στη διατροφή του πολυβιταμίνες. Προτιμήστε αυτές με τα περισσότερα χημικά, που έχουν και καλύτερη απορρόφηση», είπε ο γιατρός και έτσι έκανε η κυρία Ευθαλία.

Ο γιατρός ξάπλωσε στην καρέκλα και χαμογέλασε κάτω από την τεράστια μύτη. Απλωσε τις ποδιές του στο γραφείο και έσβησε το φως.

Από τότε, ο μικρός Βαγγέλης παίρνει μόνο βιταμίνες-κάτι χαπάκια πιο μεγάλα και από μπαταρίες, αλλά είναι χαρούμενος. Κάθε μέρα καταπίνει και μια μεγάλη κουταλιά της σούπας μωρουνέλαιο, που είναι ακόμη χειρότερο από τα λαχανικά, αλλά τουλάχιστον δεν είναι πράσινο και μαλακό.

Πού και πού ακούει μέσα από το ντουλάπι της κουζίνας ψίθυρους και βήματα απαλά σαν από γυμνές πατούσες. Ξέρει πως οι διάβολοι πηγαionoέρχονται και μαγαρίζουν τα λαχανικά άλλων σπιτιών, κάτω από τη μύτη των γονιών, κρυφά από τους σκύλους και τις γάτες, όταν η τηλεόραση παίζει στην τσίτα και όταν οι ένοικοι παρλάρουν στα τηλέφωνα. Το μόνο που δεν ξέρει, είναι πως θα μοιαζε η γεύση από το σπανάκι αν δεν υπήρχαν διάβολοι.

Η κληματαριά

Για τον Αντρέα ήταν μονόδρομος να γίνει κουρέας. Ή θα φρόντιζε τα ζώα του πατέρα του στο χωριό ή θα κατέβαινε στην πόλη να μάθει μια τέχνη. Καθώς δεν τα πήγαινε καλά με τις βαριές δουλειές, καταπιάστηκε με την κομμωτική. Πώς φοβόταν όμως να το ομολογήσει! Σαν τον ρωτούσαν τι δουλειά κάνεις για να ζεις, αυτός τίναζε την αόρατη σκόνη από το πέτο και δήλωνε μπαρμπέρης.

Ήταν η εποχή που οι άντρες φορούσαν στενά λουλουδάτα πουκάμισα και οι γυναίκες έκαναν τεράστιες κομμώσεις σαν περούκες. Ο Αντρέας ονειρευόταν τη μέρα που θα μπορούσε και αυτός να ασκήσει την τέχνη του πάνω σε γυναικείο κεφάλι, μα προς το παρόν έπρεπε να αρκεστεί στους άντρες.

Ήταν όμως μια βαρετή δουλειά, καθώς οι μισοί και βάλε ήταν φαλακροί σαν σκόπελοι. Του έρχονταν κάθε βδομάδα κι αυτός ψαλίδιζε τις μπάντες, καλλώπιζε τις φαβορίτες και αυτό ήταν όλο! Κάθε νύχτα που έκλεινε το μαγαζί, καθόταν στην καρέκλα και έβριζε την κακή του τύχη. Είχε βαρεθεί να κουρεύει κεφάλια σαν αυγά. Κλώτσησε το καλάθκι με τα σύνεργα και πέταξε το ψαλίδι στον καθρέπτη.

«Στο διάολο! Στο διάολο ρε, κι εσείς και τα κεφάλια σας! Να βάλετε περούκες ρε! Στο διάολο! Στο διάολο! Στο διάολο! Στο διάολο!» τσίριξε ο Αντρέας και χύθηκε στην καρέκλα εξουθενωμένος.

Έτσι όπως καθόταν, έτσι και τον πήρε ο ύπνος. Μες στην παραζάλη φαντάστηκε πως άκουσε τριξίματα, αλλά η κούραση τον άφησε μόνο να ροχαλίσει. Από τη μικρή τουαλέτα που είχε για να φρεσκάρονται οι πελάτες ακούστηκαν φωνές. Η λεκάνη είχε ανοίξει σαν πόρτα και δυο μικρά διαβολάκια πετάχτηκαν στο λουτρό.

Κουβαλούσαν ασθμαίνοντας ένα δερματόδετο βιβλίο. Οι μικροσκοπικοί μπουκαδόροι ψιθύριζαν και γελούσαν χαμηλά για να μην ξυπνήσουν τον Αντρέα. Έσυραν το βιβλίο μες στο κουρέιο και το άφησαν στη στοίβα με τα περιοδικά. Έπειτα ανέβηκε ο ένας στους ώμους του άλλου και κράτα με να σε κρατώ, σκαρφάλωσαν πάνω στον Αντρέα.

«Ε! Ψιτ, κύριος! Σου ‘φεξε πάλι! Ξεκίνα από τη σελίδα 13 και 31. Τα καλύτερα απ’ όλα!» ψιθύρισε το ένα διαβολάκι. «Ωι! Φτου!» έκανε το άλλο και έριξε μια βρωμερή χλέπα στο μισάνοιχτο στόμα του Αντρέα.

Οι διάβολοι έσκασαν στα γέλια, έχασαν την ισορροπία τους και βρέθηκαν στο πάτωμα. Γρήγορα-γρήγορα συμμαζεύτηκαν και έτρεξαν στην τουαλέτα. Η νέα μέρα βρήκε τον κουρέα κοιμισμένο στην καρέκλα.

Τοκ-τοκ -ακούστηκε η τζαμένια πόρτα.

«Αντρέα! Ρε, σε πήρε, ρε, ο ύπνος; Άιντε άνοιξε να μου κουρέψεις το μαλλί!» είπε ο φαλακρός κύριος από ‘ξω. Ο Αντρέας σηκώθηκε και φώναξε:

«Σήμερα είμεθα κλειστοί! Από αύριο πάλι! Αϊ στο διάολο κι εσύ κι οι πέντε τρίχες σου».

Έκανε έναν καφέ караβίσιο και ξανακάθισε στην καρέκλα για να τον απολαύσει. Στριφογύρισε και σταμάτησε απέναντι από τη στοίβα με τα περιοδικά. Ένα δερματόδετο βιβλίο ξάπλωνε πάνω απ’ τα υπόλοιπα. Ο Αντρέας το άρπαξε και σαν υπνωτισμένος γύρισε στη σελίδα 13. «Η κληματαριά και πώς να την κατακτήσετε», ο τίτλος του κεφαλαίου. Ήταν ένα βιβλίο κομμωτικής, μα έμοιαζε πολύ διαφορετικό απ’ όλα τα άλλα που είχε ξεφυλλίσει. Μετά, λες και τα χέρια του γύρναγαν αυτόματα το βιβλίο, πήγε στη σελίδα 31. «Βάψιμο σε στυλ κομό», έλεγε τούτο το κεφάλαιο.

Έτσι, σελίδα τη σελίδα, μέχρι να ‘ρθει το μεσημέρι, ο Αντρέας ρούφηξε όλον τον τόμο, που ήταν γεμάτος με λογής-λογής πληροφορίες και επιχειρηματολογίες υπέρ του κάθε κουρέματος. Χίλιοι τρόποι για να κρύψεις τη φαλάκρα με στυλ, άλλοι χίλιοι για να καλύψεις το λευκό μαλλί και άλλοι τόσοι για να διπλωρώσεις τον πελάτη και να τον κάνεις να του αρέσει.

Γύρισε την ταμπέλα στο ανοιχτό και ο πρώτος κατέφθασε το απόγευμα με μαλλί κατσιασμένο και μακρύ μεν στα πλάγια, καραφλό δε στο κέντρο. Ο Αντρέας σαν εκστασιασμένος ακολούθησε τις συμβουλές του βιβλίου. Χτένισε τα πίσω μαλλιά μπροστά και τα πλάγια προς τα πάνω, εξαφανίζοντας την καράφλα ως δια μαγείας.

«Αυτή, κύριέ μου, είναι η κληματαριά!» είπε περήφανος στο τέλος.

Ο δόλιος καραφλός, έχυσε δάκρυα χαράς σαν χάθηκε η κασίδα κάτω από το πυκνό πλαγιανό μαλλί.

«Μόνο προσέξτε τους πλευρικούς ανέμους», πρόσθεσε ο Αντρέας, «και σαφώς τη βροχή. Μηδέποτε βγείτε στη βροχή δίχως καπελίνο!».

Ο πελάτης τον ευχαρίστησε με χίλια προσκυνήματα θαρρείς και τον είχε

Η ΚΛΗΜΑΤΑΡΙΑ

κουρέψει ολόκληρη η δυναστεία των Μινγκ και έφυγε τρέχοντας να δείξει το αξιοθαύμαστον και στους λοιπούς ασθενείς. Μέρα με τη μέρα, το κουρείο του Αντρέα γέμιζε και από νέους πελάτες. Οι καναπέδες αναμονής φίσκαραν και κόσμος περίμενε από 'ξω. Έβαλε και ένα τραπέζακι με τάβλι για τους περιμένοντες.

Άντρες έμπαιναν φαλακροί και νικημένοι και έβγαιναν περήφανοι φορώντας μια κουπ που θα ζήλευε -καθώς τους διαβεβαίωνε ο Αντρέας- και ο Μάρολον Μπουράντο. Άλλοι έμπαιναν ασπρομάλληδες και έβγαιναν λάμποντας σαν κεφαλάκια από λούστρο, σε τόνους του μοβ, του μπλε, του βυσσινί και συλλήβδην του κομοδινί.

Είδαν κι απόειδαν οι υπόλοιποι κουρείς και κομμωτές που έχασαν τη δουλειά τους από τη μια μέρα στην άλλη, εξαιτίας των νεωτερισμών του άγνωστου και μπατίρη κουρέα της γειτονιάς. Άφριζαν στις συνελεύσεις του συλλόγου και έψαχναν να βρουν τρόπο για να μάθουν το μυστικό. Κρυμμένοι πίσω από δέντρα και παγκάκια, μελετούσαν τα κεφάλια όσων έβγαιναν, μα δεν μπορούσαν να βγάλουν άκρη σχετικά με τις περίπλοκες τεχνικές.

Όσπου μια μέρα πήραν τη μεγάλη απόφαση. Παριστάνοντας τους πελάτες, δυο-τρεις από το συνδικάτο των κομμωτών μπήκαν στο κουρείο του Αντρέα. Ο ένας τον ζάλισε στις ερωτήσεις, ο άλλος απαίτησε να τον κουρέψει με απιονισμένο νερό και τον έστειλε όπως-όπως στο μπακάλικο της γειτονιάς. Σαν έμειναν μόνοι τους στο κουρείο, το έκαναν καλοκαιρινό, ώσπου βρήκαν το βιβλίο. Το άρπαξαν και έτρεξαν πίσω στα γραφεία του συλλόγου για να το διαβάσουν παρέα όλα τα πιστά μέλη.

Την επομένη, νέες πινακίδες καρφώθηκαν στα κουρεία και τα κομμωτήρια της περιοχής. «Κουπ της μοδός για φαλακρούς!», «Ανδρικά βαφαί για εφφέ!» και τα ρέστα κατέκλυσαν τις γειτονιές ακόμη και υπό μορφή φέιγ-βολάν και πόστερς. Μία κομμώτρια, μάλιστα, έβγαλε ανακοίνωση σε μια εφημερίδα: «Αποκτήστε μαλλιά χωρίς περούκα!». Το βιβλίο, κυκλοφόρησε από περιοχή σε περιοχή και έπειτα έφτασε στα χέρια και άλλων κομμωτών σε άλλες πόλεις και χωριά.

Σταδιακά, όλη η χώρα μπορούσε να αποκτήσει πρόσβαση σε αυτό το μοναδικό φαινόμενο της μοντέρνας κομμωτικής. Και όπως κάθε τι κακό και άσχημο, έτσι η τάση αυτή κατάφερε να υπερπηδήσει ποτάμια, θάλασσες και κάθε λογής σύνορα. Οι κομμωτές άρχισαν να αυτοσχεδιάζουν πάνω στα στυλ που παρουσίαζε ο δερματόδοτος τόμος κι έτσι γεννήθηκαν χιλιάδες ακόμη παραλλαγές. Κληματαριά με μπριγιαντίνη, κληματαριά ερχόμενη μόνο από τα πλάγια, κληματαριά ερχόμενη από πίσω. Το ίδιο συνέβη και με τους χρωματισμούς. Ακόμη κι ένας ζωγράφος θα σάστιζε μπροστά στην ποικιλία των αποχρώσεων που μπορούσε να πάρει εκείνο το μαγικό χρώμα, το χρώμα που στη φυσική του μορφή μπορεί να βρεθεί μόνο σε ένα

κομοδίνο. Ο κόσμος βρισκόταν στο χείλος μιας νέας επανάστασης. Μόνο ο Αντρέας το φυσούσε και δεν του κρύωνε. Πώς είχε χάσει μέσα απ' τα δυο του χέρια ένα τέτοιο σουίπστέικ.

Τελικά, η πελατεία αραιώσε και ο Αντρέας αναγκάστηκε να το κλείσει το μαγαζί. Δούλεψε για καναδυό φεγγάρια σε άλλα κομμωτήρια, μα όπως είχε βαρεθεί τα απλά χτενίσματα, έτσι σιχάθηκε και τα επαναστατικά στυλ που έφεραν στην επιφάνεια οι διάβολοι με το δερματόδετο βιβλίο. Γύρισε στο χωριό και ασχολήθηκε με την κτηνοτροφία. Τα πρόβατά του έγιναν από την ακουρεψιά σαν χιονόμπαλες.

Πολλά χιλιόμετρα πιο πέρα και πολλά μέτρα κάτω από τη γη, στα υπόγεια του συλλόγου των κομμωτών, σε ένα κελάρι, έστεκε κλειδαμπαρωμένο μέσα σε ένα μπαούλο, το δερματόδετο βιβλίο. Μέσα από το σκοτάδι ξεπρόβαλλαν τα δυο διαόλια με μια λίμα, μεγάλη σαν παριζιάνικη μπαγκέτα. Νύχτες ολόκληρες λιμάριζαν τις κλειδαριές, μέχρι που κατάφεραν να ξεκλειδώσουν τον απόκοσμο θησαυρό. Το κουβάλησαν μες στο σκοτάδι, γλίστρησαν σε μια χαραμάδα και χάθηκαν και αυτά και το βιβλίο από προσώπου γης. Οι κομμωτές πάγωσαν σαν κατέβηκαν στο κελάρι. Πουθενά το βιβλίο. Τελικά το πήραν απόφαση. Ένας-ένας γύρισαν στη δουλειά, για να κουρέψουν από μνήμης.

Έτσι, με το πέρας των ετών και των γενεών, πολλοί έκλεισαν τα κομμωτήρια. Ακόμη περισσότεροι δε, αποδήμησαν σε τόπο χλοερό. Λίγοι έμειναν πιστοί στο στυλ και τις τεχνικές του διαβολικού βιβλίου. Αυτοί οι λίγοι μπορούν ακόμη να πετύχουν το απόλυτο χρώμα του κομοδίνου ή ακόμη και την αρμονία μιας τέλει κληματαριάς. Και αυτό, μόνο όταν τα γηρατειά κι η κούραση δε θολώνουν τις μνήμες των υπέροχων εκείνων χτενισμάτων.

Ο διάβολος στο μπουκάλι

Ο λαιμός των μπουκαλιών είναι κοντόστενος, ενώ το σώμα παχύψηλο. Τ' αντίθετο, θα 'κλεινε εντός ημερών όλες τις ποτοπαραγωγικές μονάδες από 'δω ως την Αμέρিকা. Αυτά σκεφτόταν ο κύριος Ντάμης καθώς έβγαινε από τον καφενέ.

Ο Ντάμης ήταν μάγκας παλιοκαιρίσιος με τα σέα και τα μέα του. Η μουστάκα έμοιαζε με παραβάν από μαύρο караβόπανο. Φόραγε δερμάτινο μποτάκι με τακούνη που ήταν γυαλισμένο θαρρείς με σμυριδόπανο. Ο κάβουρας στο κεφάλι μια έγερνε από 'δω και μια από 'κει σαν περπατούσε σερνάμενος-κουνάμενος από τα καφενεία στις ταβέρνες και από 'κει στα μπαρ με τα κορίτσια.

Σαν ν' άργησε να γεννηθεί και σαν να βγήκε από παλιά ταινία, ζούσε σε μια εποχή που όλο τον ξερνούσε, μια που οι μοντέρνες πόλεις δεν έχουν χώρο για μοιραίους. Κι έτσι, μια που 'ταν σαν μοναχός μονάχος, το 'ριξε στο ποτό. Στην αρχή έπινε για να σκοτώνει χρόνο. Έπειτα για ευχαρίστηση. Ακόμη πιο μετά μόνο έπινε. Καμιά φορά κατέβαζε τα λίτρα σαν σκύλος λυσσασμένος κι άλλοτε κρυμμένος, σαν μωρό με μπιμπερό κάτω απ 'τα σκεπάσματα.

Ήταν όμως τύπος καλόκαρδος κι εύθυμος. Το ότι δεν παντρεύτηκε ήταν από επιλογή. Οι γυναίκες στη γειτονιά τον κυνήγαγαν, γιατί ήταν κι ωραίος πριν τα χρόνια πάρουν την ταρίφα τους σε μυσ, μαλλιά και δόντια. Τον τελευταίο μήνα έκανε κατάσταση με μια ευπαρουσίαστη γεροντοκόρη, τη Μαρίκα. Όλοι οι υπόλοιποι Μαρία τη φωνάζανε, ο Ντάμης όμως την ήθελε Μαρίκα. Αυτή τον θερμοπαρακάλεσε να κόψει το ποτό και του 'βαλε και προθεσμία.

«Ντάμη, αν θέλεις να με πάρεις με παπά και με κουμπάρο, τότε πρέπει να το κόψεις, πριν έρθουνε τα χιόνια».

Έτσι, πέρασε το καλοκαίρι, αποχαιρέτησε το φθινόπωρο και μόλις έπιασαν τα κρύα, έβαλε στο στόμα φερμουάρ. Ήταν περήφανος, γιατί έμοιαζε να τα καταφέρνει τη μέρα. Τη νύχτα όμως. Α! η νύχτα. Σαν τον σκύλο του Παβλώφ, με το που έπεφτε ο ήλιος, χτυπούσε καμπανάκι και άρχιζε η δίψα. Πιανότανε ο Ντάμης από τα μπράτσα του καναπέ και σφιγγόταν σαν να τον τσίμπησε σφήκα. Σκαλωνότανε από χερούλι σε χερούλι για να αλλάξει δωμάτιο. Σαν έπεφτε στο ντιβάνι για να κοιμηθεί, άρχιζε ο βραχνάς. Ο Ντάμης όμως τ' άντεχε για τη Μαρίκα με το φιλαριστό μαλλί και τα χίλια κάλλη.

Ένα βράδυ χτύπησε η πόρτα. Απόρησε μιας και δεν περίμενε βραδιάτικο να του 'ρθει μουσαφίρης. Τελικά άνοιξε την πόρτα. Ένας άντρας ψηλός σαν κατάρτι, λεπτός σαν καρτ-ποστάλ, παρφουμαρισμένος και καλοχτενισμένος, υποκλίθηκε.

«Καλησπέρα σας, κύριε Αδαμάντιε. Είμαι ο νέος ιδιοκτήτης της κάβας εδώ στη γειτονιά. Δίνουμε σε όλους τους ενοίκους από ένα μπουκάλι εγκαινίων χάριν, αν με καταλαβαίνετε», είπε κι έτεινε μια μπουκάλα.

«Σκέτο Ντάμης. Ευχαριστώ, αλλά το 'κοψα», είπε ο Ντάμης και η καρδιά του αναρρίγησε.

«Μα πάρτε το για τις επισκέψεις. Να μην έχετε το κατιτίς σας να τρατάρετε μαζί με τα φοντάν;».

«Ούτε φοντάν έχω!» είπε ορθά κοφτά ο Ντάμης.

«Ε τότε πάρτε κι ένα κουτάκι φοντανάκια έτσι για το καλό!» είπε ο ψηλέας κι έβγαλε από την τσάντα ένα κουτί σοκολατάκια με λικέρ.

Ο Ντάμης σφίχτηκε, ξανασφίχτηκε και τελικά άρπαξε το κουτί και το μπουκάλι. Ο ιδιοκτήτης της κάβας χαμογέλασε σαν σαπιοδόνητος ήλιος.

«Καληνύχτα σας, κύριε Ντάμη. Καληνύχτα σας και να είστε πάντα καλά», πρόσθεσε κι έφυγε μέσα στα σκοτάδια. Ο Ντάμης ξάπλωσε στον καναπέ, ακριβώς απέναντι από τα δώρα. Μια κοιτούσε τα φοντανάκια, μια το μπουκάλι με το αλκοόλ.

«Βρε, καινούριο διάολο που έβαλα στο σπίτι μου», μονολογούσε και μια έκανε να αρπάξει την μπουκάλα, μια ξαναβούλιαζε στον καναπέ. Άρχισε να ξύνεται. Ξυνόταν παντού σαν να 'χε πέσει σε μια λίμνη φαγουρόσκονης. Τελικά διαολόστειλε και τον ψηλέα και τα δώρα και πήγε για ύπνο.

Πίσω στο σαλόνι, άνοιξε αργά το καπάκι του μπουκαλιού και από μέσα πετάχτηκε ένας μικρός διάολος. Πέρασε σαν να 'τανε λάστιχο μέσα από τον λεπτό λαιμό της φιάλης και χύθηκε σαν ζελές στο τραπέζακι. Μετά σηκώθηκε και πήρε την αληθινή του μορφή. Λίγο πιο χοντρός από ένα σαπούνη και λίγο πιο ψηλός από όρθιο αγγούρι κοίταξε αριστερά-δεξιά και πήδηξε στο πάτωμα. Με τα μικρά του ποδαράκια έτρεξε μέχρι το δωμάτιο του Ντάμη. Γαντζώθηκε στο πάπλωμα και σκαρφάλωσε σαν αναρριχητής

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΣΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ

στην κοιλιά του μάγκα. Σύρθηκε σα φίδι και του ψιθύρισε:

«Ε! Μάγκα μου! Ψιτ! Έτσι θα τη βγάλεις κι απόψε; Πάλι στεγνός; Ολόκληρος νταγλαράς και ούτε μια σταγόνα;»

Ο Ντάμης πετάχτηκε σαν ελατήριο εκσφενδονίζοντας τον διάολο στο ταβάνι.

«Ε δεν πάει να...» μουρμούρισε στον δρόμο για το σαλόνι. «Ένα φοντανάκι θα φάω, μωρέ».

Τελικά κατέβασε όλο το κουτί με τα σοκολατάκια. Τα πρώτα τα έφαγε ολόκληρα και στο τέλος άρχισε να τα στραγγίζει για να ρουφήξει μόνο το κονιάκ. Κρατήθηκε όμως και δεν ακούμπησε το μπουκάλι. Ξαναξάπλωσε.

Ο διάολος που κρεμόταν από το φωτιστικό, πήδηξε ξανά στην κοιλιά του Ντάμη και του ψιθύρισε:

«Αυτός είσαι, μάγκα μου! Όχι τώρα για μια πουλάδα να κόψουμε και το μουστάκι. Δώστου να καταλάβει, μωρέ!» είπε το διαόλι και από φόβο μην το ξανατινάξει, πήδηξε μόνο του στο πάτωμα και κρύφτηκε στις παντόφλες. Ο Ντάμης άρπαξε την μπουκάλα και κατέβασε με μια ρουφηξιά το νόστιμο κονιάκ.

«Πω πω με έφτιαξες, μάνα μου! Είσαι και πεντάστερο!» είπε ζαλισμένος και χάθηκε στον καναπέ.

Ο διάολος πιάστηκε από τη μουστάκα και έφτασε στ' αυτή. «Τς! Τς! Άιντε σήκω και πάμε κάτω από το μπαλκόνι της να της τα πούμε ένα χεράκι! Όχι που θα μας κόψει και τον μύστακα! Άιντε!»

Ο Ντάμης πετάχτηκε από τον καναπέ, φόρεσε όπως-όπως τα συμπαρομαρτούντα και βουρ για το σπίτι της Μαρίκας. «Μωρή! Μωρή αλεπού! Άπονη Εύα!» τσίριξε μεθυσμένος ο Ντάμης και η Μαρίκα βγήκε στο παράθυρο.

«Κατέβα, μωρή, κάτω να σ' αρπάξω από τις τζίβες και να σε κάνω τ' αλατιού, που θα με βάνεις να κόψω και τον μύστακα! Έχιδνα! Ε, έχιδνα!» φώναζε ο Ντάμης και σήκωσε όλη τη γειτονιά στο πόδι. Χτυπιόταν σαν το χταπόδι και μαδούσε τη μουστάκα μια κλαίγοντας και μια γελώντας. Τελικά έφαγε έναν κουβά νερό στο κεφάλι και έφυγε.

Ο Ντάμης ήταν όμως άντρας με μπέσα και φιλότιμο. Την επομένη που ξενέρωσε, πήγε να ζητήσει συγγνώμη ντόμπρα και αντρίκια, μα η Μαρίκα δεν τον άφησε να περάσει το κατώφλι. Ούτε που του μίλησε και αυτός έφυγε και δεν ξανασυναντηθήκαν ούτε στον ύπνο, ούτε στον ξύπνιο.

Έτσι γύρισε στα καφενεία και στις ταβέρνες και στα μπαρ με τις κοπέλες. Γυρόφερνε μεθυσμένος, ώσπου κάποια στιγμή κατάφερε να βρει τον δρόμο για το σπίτι. Τυχαία βρέθηκε στην κάβα. Μπήκε μέσα και σε δευτερόλεπτα εμφανίστηκε ο ψηλέας με μερικές κούτες στα χέρια. «Καλησπέρα σας, κύριε Αδαμάντιε! Πώς είστε; Καιρό έχω να σας δω. Δεν περάσατε και από το

μαγαζί καθόλου. Μήπως δε σας άρεσε το κονιάκ;» είπε και άφησε την κούτα για να καλοδεχτεί τον Ντάμη.

Του Ντάμη του φάνηκε πως φορούσε περούκα και πως το κουστούμι του έπεφτε μικρό, αλλά η ζαλούρα πήρε μακριά τις υποψίες.

«Περάστε! Περάστε! Πείτε μου τα νέα σας. Πώς είστε;» είπε ευγενικά ο ιδιοκτήτης της κάβας, τακτοποιώντας όπως-όπως τα ψεύτικα μαλλιά.

Ο Ντάμης έπεσε στην αγκαλιά του κλαίγοντας.

«Με παράτησε, ρε! Με παράτησε επειδή ήπια το κονιάκ σου και πήγα και τα έκανα όλα γης-μαδιάμ στη γειτονιά της!»

«Ω, κύριε Αδαμάντιε, αυτό είναι πραγματικά λυπηρό», συμφώνησε ο Ψηλέας χτυπώντας τον Ντάμη ευγενικά στην πλάτη.

«Καθίστε, κύριε Αδαμάντιε, να σας κεράσω το κατιτίς. Μην τη σκέφτεστε άλλο. Θα βρει σίγουρα καλύτερη ένας λεβεντάνθρωπος σαν και του λόγου σας. Σας άφησε γιατί σας έπεφτε λίγη. Αυτό να σκέφτεστε! Μάλιστα, κύριε Αδαμάντιε. Αυτό», είπε προσφέροντας ένα ποτήρι κονιάκ. «Αυτό κερασμένο από το μαγαζί γιατί μεταφερόμαστε αλλού», είπε και σήκωσε ακόμη μια κούτα.

«Φεύγετε; Γιατί έτσι; Δεν πάνε καλά οι δουλειές;» ρώτησε ο Ντάμης.

«Φεύγουμε, γιατί τελείωσε εδώ η δουλειά μας. Αυτό που θέλαμε το πετύχαμε, αν με καταλαβαίνετε. Α! Και αυτή η κούτα δώρο από εμάς για τον καλύτερο πελάτη!» είπε ο ψηλέας πασάροντας την κούτα στον Ντάμη.

«Μα εγώ...» δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει. Ο Ντάμης βρέθηκε στον δρόμο με μια κούτα κονιάκ. Πήγε στο σπίτι, άνοιξε μια μποτίλια και την κατέβασε να 'τανε νεράκι. Μετά τον πήρε ο ύπνος. Το διαόλι βγήκε μέσα από την παντόφλα που 'χε για κρυσώνα, σκαρφάλωσε πάνω στον φτωχό Ντάμη και κοιμήθηκαν παρέα, εκείνο και πολλά ακόμη βράδια.

Ο Τεμπελχανάς

Αν υπάρχει κάτι που ο διάβολος σιχαίνεται περισσότερο από τις επιδείξεις τάπερ, αυτό είναι η τεμπελιά. Οι διάβολοι δουλεύουν μέρα-νύχτα, καλοκαίρια και χειμώνες, μηχανογραφούν, συνωμοτούν, στήνουν παγίδες, κερδίζουν-χάνουν, μα πάντα ξαναπροσπαθούν. Και αν μια φορά μισούν την τεμπελιά, χίλιες φορές μισούν τον τεμπέλη, γιατί ο μακάριος αργόσχολος, δίχως να κατηγορεί και να διαβάλλει, χωρίς να αγχώνεται και να κακολογεί, πλέει σε πελάγη ηρεμίας με προορισμό τη Νιρβάνα. Τους τεμπελχανάδες, αν μπορούν μάλιστα, τους καταδικάζουν στον χαμηλότερο όροφο της κόλασης και τους αφήνουν εκεί να βγάλουν ρίζες.

Ο μεγάλος μας τεμπέλης κατάφερε τελικά να βγει από το σπίτι. Όχι πως απομακρύνθηκε και πολύ. Έσυρε τα ταλαίπωρα ξυλοπόδαρα μέχρι την πόρτα του γείτονα και τη χτύπησε ελαφρά, θαρρείς από φόβο μην πονέσει. Περίμενε. Περίμενε πολύ, μα κανείς δεν άνοιγε. Άλλωστε η υπομονή είναι ακόμη μια αρετή των τεμπελχανάδων. Χασμουρήθηκε και το σπήλαιο άνοιξε και φωτίστηκαν οι σταλακτίτες που 'χε για δόντια.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε ο γερο-γείτονας.

Ο τεμπέλης, ούτε που απάντησε.

«Βρε, ποιος είναι;» ακούστηκε ξανά από μέσα.

«Εγώ είμαι, μωρέ. Από δίπλα», είπε ο τεμπέλης θρηνώντας τη χαμένη ενέργεια. Η πόρτα άνοιξε διάπλατα και ο γέρος υποδέχτηκε τον αργόσχολο γείτονα.

«Καιρό έχω να σε δω, ρε παιδί μου. Τι έπαθες; Διαβάζεις κι εξαφανίστηκες ή πήγες στων γονιών σου για διακοπές;» ρώτησε ο γέρος. Ο τεμπέλης βρήκε καναπέ και άραξε σαν σαπιοκάραβο.

«Εντάξει είμαι, μωρέ. Δεν είμαι και πολύ του έξω. Δεν είχα και πολλά φράγκα και είπα να την πέσω μέσα για να τη βγάλω πιο οικονομικά», είπε ο τεμπέλης και βυθίστηκε στις μαξιλάρες.

«Να σου κάνω καφεδάκι;» ρώτησε ο ηλικιωμένος κύριος. «Και δεν κα'!» απάντησε ο τεμπέλης.

Ο καφές ήταν καλός. Τον κατέβασε λες κι είχε να πιει κάνα χρόνο.

«Καλός;» ρώτησε ο γείτονας.

«Καλός» είπε και ο ραχατλής.

«Δε μου λες;» ρώτησε ο γείτονας. «Πώς τις περνάς τις μέρες στο σπίτι; Έχεις καμιά κοπελιά; Διαβάζεις κανένα βιβλίο; Ακούς ράδιο;»

«Όχι, μωρέ. Την πέφτω στην τηλεόραση, αράζω στο σαλόνι βασικά και ξέρεις τώρα... Τι να στα λέω. Και οι κοπελιές μεγάλο βάσανο. Είχα μια αλλά τη σχόλασα, ούτε που θυμάμαι πότε».

«Δε σου άρεζε το κορίτσι, ε;» ρώτησε ξανά ο γείτονας.

«Καλό ήταν μωρέ, αλλά όλο έξω ήθελε να βγαίνει. Γούσταρε να στολιζεται, να διασκεδάζει, ξέρεις τώρα. Εγώ τα βαριέμαι αυτά», απάντησε ο ράθυμος επισκέπτης.

«Και τώρα τι λες να κάνεις; Τι σχέδια έχεις για το μέλλον; Ψάχνεις για καμιά δουλίτσα, να βγεις από το σπίτι να ξεσκάσεις, να κάνεις και καμιά γνωριμία;»

«Πού χρόνος για δουλειά και γνωριμίες και πηγαινέλα, μωρέ! Έχω μερικά σχέδια και θέλω χρόνο για να τα δουλέψω στο μυαλό μου. Η δουλειά θα με πάει πίσω», είπε ο νωθρός και χώθηκε στον καναπέ.

«Εσύ ξέρεις, αγόρι μου», είπε ο γέρος και του 'βαλε μια ακόμη κούπα καφέ. Ο γέρος κάθισε σε μια πολυθρόνα κοντά στον τεμπέλη και ρούφηξε μια γουλιά.

«Δεν ξέρω αν τα 'μαθες για τον Λευτεράκη;» ξεκίνησε ο γέρος.

«Ποιον Λευτεράκη, μωρέ! Εκείνον τον τεμπέλαρο από τον τρίτο όροφο;» ρώτησε κι ο τεμπέλης.

«Ξέρεις, εκείνο το παλικάρι που 'μενε στην οικοδομή και μια μέρα εξαφανίστηκε. Κανείς δεν ήξερε τι του συνέβη. Εγώ όμως ξέρω. Επειδή δεν έδινε σημεία ζωής, βαλθήκαμε να τον παρακολουθούμε μέρα και νύχτα μην κάνει τίποτα ανόητο -αν με καταλαβαίνεις. Είχα κάνει μια τρύπα στον τοίχο που 'βλεπε ίσα στο σαλόνι, εκεί που ο Λευτεράκης ξημεροβραδιαζόταν μπρος στην τηλεόραση. Για να σου πω την αλήθεια, πέρασαν χρόνια και χρόνια κι ο Λευτεράκης σταμάτησε να βγαίνει από το σπίτι ακόμη και για τα απαραίτητα. Μια μέρα λοιπόν, καθώς τον παρακολουθούσα, είδα ακόμη έναν άντρα μέσα στο σαλόνι. Ήταν ψηλός σαν το ταβάνι και λεπτός σαν χαλκομανία. Μόνο σαν γύρισε πλάτη μπόρεσα να διακρίνω τα κέρατα και τη διαβολουρά», είπε ο γείτονας και διέκοψε για να πάρει ανάσα.

Ο Τεμπέλης είχε χάσει το δάκτυλο βαθειά στη μύτη, καθώς άκουγε τη

διήγηση. Λες και μια σπίθα ενδιαφέροντος έλαμψε στο αργόσχολο εκείνο καύκαλο που χε για κεφάλι. Ο γείτονας ήπια ακόμη μια γουλιά και συνέχισε. «Που λες, ο διάολος στεκόταν πάνω από τον Λευτεράκη κι εκείνος το μόνο που 'χε να πει ήταν: Φύγε, μωρέ, από τη μέση και χάνω το καλύτερο. Ο δαίμονας θύμωσε και τσίριξε με χίλιες φιδίσιας γλώσσες. Κλώτσησε την τηλεόραση, μα το ποδάρι του χώθηκε στην οθόνη και δεν έβγαине με τίποτα. Μεσ στην τσατίλα άρχισε να περπατά πέρα-δώθε στο δωμάτιο με το ένα πόδι μεσ στο χαζοκούτι. Ο Λευτεράκης έσκασε στα γέλια από το θέαμα. Πού να 'ξερε ποιον είχε μπρος του. Το ίδιο το αφεντικό τον είχε επισκεφτεί γιατί είχε πληροφορηθεί για την υπεράνθρωπη τεμπελιά του Λευτεράκη. Τελικά, πέταξε την τηλεόραση στον τοίχο και την έκανε χίλια κομμάτια. Μετά, άρπαξε τον Λευτεράκη και τον σήκωσε ψηλά ως τη λάμπα. «Επειδή είσαι τέτοιος τεμπελχανάς αποφάσισα να σε τιμωρήσω όπως σου πρέπει!»

Έτσι είπε ο διάβολος και άρχισε να τον πλάθει θαρρείς και ήταν από πλαστελίνη. Μόλις τέλειωσε, στη θέση του Λευτεράκη υπήρχε μονάχα ένας καναπές.

«Καλωσήρθες στην Κόλαση, Λευτεράκη! Εδώ θα κάνεις αυτό που ξέρεις καλύτερα»

Αυτά είπε ο διάβολος κι έφυγε. Λέγεται όμως, πως ο Λευτεράκης μπορεί να ξαναπάρει ανθρώπινη μορφή μια φορά τον χρόνο, τη μέρα της γιορτής του. Βέβαια λένε πως δεν μπορεί να πάει και πουθενά, μια που η κόλαση είναι μια τεράστια πολυκατοικία!»

Ο γερο-γείτονας ήπια μια τελευταία γουλιά και ξεπροβόδισε τον τεμπελχανά. «Ωραία ιστορία, ε;» ρώτησε ο γέρος.

«Καλή μωρέ, αλλά ποιος πιστεύει τώρα παραμύθια με διαβόλια και τριβόλια», απάντησε ο σαλίγκαρος και γύρισε σπίτι. Πήγε κατά τον καναπέ για να ξαπλώσει, μα πουθενά ο καναπές!

«Δυο λεπτά έλειψα και πρόλαβαν να μπουκάρουν και να τα σηκώσουν όλα», μουρμούρισε με απάθεια ο αργόσχολος. Ο καφές τον είχε διψάσει όμως και πήγε στην κουζίνα να πιει νερό. Ήπια, ξανάπια μα τίποτα δεν τον ξεδιψούσε. Κατέβασε δέκα κανάτες νερό. Από το παράθυρο ερχόταν ζέστη. Κατέβασε το παντζούρι και πηγαίνοντας στο σαλόνι, το μάτι σκάλωσε πάνω στο ημερολόγιο. 15 Δεκεμβρίου, του Αγίου Ελευθερίου. Πίσω στο σαλόνι, κάθισε κατάχαμα κι έψαξε την τηλεόραση.

Μέχρι το ταβάνι πετάχτηκε από την τρομάρα, σαν την είδε χίλια κομμάτια στον απέναντι τοίχο. Βγήκε τρέχοντας από το διαμέρισμα. Ούτε που είδε τον γερο-γείτονα χαμογελαστό. Κατέβηκε τρεις ορόφους, έτοιμος να πεταχτεί στην αυλή της πολυκατοικίας. Πουθενά η έξοδος. Οι σκάλες πήγαιναν μόνο κατά πάνω.

Πήρε να τις ανέβει. Ανέβαινε, ανέβαινε, ώρες ολόκληρες ανέβαινε ασθμαίνοντας τα ατελείωτα σκαλοπάτια, ώσπου είδε μια ταμπέλα που έλεγε: «Προς έξοδο. 9999 ακόμη σκαλοπάτια». Ο τεμπέλης κοντοστάθηκε. «Δεν μπορεί, σκέφτηκε, θα υπάρχει κι άλλος τρόπος. Πού ν' ανεβαίνω τώρα 9999 σκαλοπάτια. Τουλάχιστον ας τα πάρω λίγα-λίγα να είμαι άνετος κι ωραίος. Ας πάω τώρα σπίτι να ξεκουραστώ κι αύριο, με καθαρό μυαλό, προσπαθώ και πάλι». Έτσι είπε και σαν κοχλός κατέβηκε όσα σκαλοπάτια είχε ανεβεί.

«Τι έγινε, αγόρι μου; Πολλά τα σκαλοπάτια; Αξίζει να τα ανεβεί κανείς ή δεν αξίζει;» ρώτησε ο γερο-γείτονας ξύνοντας την τεράστια και τριχωτή του μύτη.

«Τι να σε πω, μωρέ; Καλά θα 'ναι και πάνω, αλλά πολλά τα σκαλοπάτια, βρε αδερφέ, και δεν έχω και όλο τον χρόνο του κόσμου για να τα σκαρφαλώσω σαν κύριος. Μπορεί αύριο. Θα δούμε!» είπε ο τεμπέλης και μπήκε στο σπίτι. «Αυτό είναι το μόνο σίγουρο», είπε ο γείτονας κι έκλεισε την πόρτα.

Ο τεμπέλης αποφάσισε να κοιμηθεί και να προσπαθήσει την επομένη. Έπεσε στο πάτωμα και ο ύπνος τον πήρε πριν προλάβει να πεις κύμινο.

«Θα ανέβω αύριο», καθισύχασε το κουρασμένο του μυαλό.

«Στο κάτω-κάτω της γραφής, τι 'ναι μια μέρα;» αναρωτήθηκε και ξανάγινε καναπές.

Τέλος

Ο Κ.Ι.Ζαχόπουλος γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, αλλά ζει μαζί με τη συζυγό του, Υβόν, και την κόρη του, Λορένα σε ένα μικρό, βαυαρικό χωριό. Κόμικ του έχουν κυκλοφορήσει στα ελληνικά, γαλλικά και αγγλικά.

Οι δεκατρείς διάβολοι ολοκληρώθηκαν το 2016 αλλά έμειναν, έως σήμερα, στο ράφι.

Κανενός διαβόλου η θέση δεν είναι στο ράφι!

Κ.Ι.ΖΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ ΔΙΑΒΟΛΟΙ

Η συγκεκριμένη συλλογή αποτελείται από δεκατρία αυτοτελή διηγήματα που ολοκληρώθηκαν το 2016 και παρέμειναν αδημοσίευτα έως και σήμερα. Πρωταγωνιστές είναι οι άνθρωποι και οι διάβολοι. Οι μεν, αφελείς, υπερβολικοί, ανόητοι, πονηροί, μικροπρεπείς, μα ταυτόχρονα ευγενικοί, ταλαιπωρημένοι και κατά βάθος καλοπροαίρετοι, βασανίζονται από τους δε. Οι διάβολοι, μάστορες μηχανορράφοι, υφαίνουν δολοπλοκίες και συνομωτούν. Εισβάλλουν απρόσκλητοι στην καθημερινότητα και φέρνουν τους ανθρώπους στα όριά τους. Διάβολοι μικροί σαν πινέζες και λεπτοί σαν φύλλα χαρτιού, χοντροί σαν βαρέλια και ψηλοί ίσαμε το ταβάνι. Όλοι μασκαρεμένοι τριγυρνούν ανάμεσά μας. Κρύβονται στα ντουλάπια της κουζίνας, μέσα σε μπουκάλια, στα υπόγεια των σπιτιών, μέσα σε τράπεζες, στο δρόμο και κυρίως στο μυαλό των ανθρώπων. Κάποιες φορές, βέβαια, οι ισορροπίες κλονίζονται και αυτός ο αόρατος κόσμος των δαιμόνων, μπλέκεται με τον δικό μας.

KIZ

